

DUTIES of the HEART

by
R. Bachya ben Joseph ibn Paquda

Translated from the Arabic into Hebrew by
R. YEHUDA IBN TIBBON

English translation by
Daniel Haberman

VOLUME ONE

ספר

תורת הלבבות הלכות

תורת כלשון עברי
הדיין החסיד רבינו בחיי ב"ר יוסף זצ"ל

תרגום ללשון עברי
רבי יהודה אבן תבון ז"ל

תרגום לאנגלית ע"י
דניאל האברמן

כרך ראשון

FELDHEIM PUBLISHERS
JERUSALEM • NEW YORK

הוצאת ספרים פלדהיים
ירושלים / ניו יורק

analyzes in fine detail human drives and actions."⁹

And concerning one who has never read *Duties of the Heart*, R. Yaakov Yisrael Kaniewsky, the Steipler Rav, once wrote: "Whoever has not seen the lights of the holy words of the *Duties of the Heart* will be missing very much, he will be wanting inside, in the purity of all that is holy."¹⁰

☆☆☆

If, in reading Rabbenu Bachya, you become aware of the distance between where you are and the high spiritual levels he discusses, do not be discouraged. On the contrary, this new awareness is very positive and an authentic religious feeling, and it may be an important beginning for you. And if a voice within you should suggest that you are incapable now of attaining these levels, Rabbenu Bachya's response is that there is still value in the reading and much you can do:

What he cannot realize in deed he should master in knowledge, express longing for in his speech, and yearn for in his heart (*Duties of the Heart* 8.2).

NOTES

1. *Maggid Mesharim, parashas Behar*. This source and most of those that follow are cited by Rabbi Pinchas Yehudah Lieberman in the Introduction to his *Lev Tov of Chovos Ha-Levavos*.
2. Publisher's Introduction to *Duties of the Heart* (Amsterdam: 5476).
3. Paragraph 33; printed in *Tzavos V'Derech Tovim*.
4. *Siddur Ha-Gra Ishai Yisrael*.
5. R. Shemuel Ha-Levi Vozner in his approbation to the *Lev Tov* edition of *Duties of the Heart*.
6. *Hanhagos Ha-Adam* (printed with *No'am Eilimelech*), #4.
7. R. Shelomo Sofer, *Chut Ha-Meshulash He-Chadash* Jerusalem: Machon Chasam Sofer) pp. 89-90.
8. *Shem Gedolim, ma'areches gedolim*, #2.
9. Meir Heilperin, *Ha-Gadol Mi-Minsk* (Jerusalem and New York: Feldheim Publishers, 1993), p. 123.
10. Approbation to the *Lev Tov* edition of *Duties of the Heart*.

R. Yonah Landsofer, author of *Me'il Tzedakah*, wrote in his ethical will: "A person should immerse himself in the *Duties of the Heart*, for from that book one can acquire the inner essence of the select qualities necessary for serving God. One must delve into the book more deeply than one would delve into the study of *Nega'im* and *Ohalos* and profound systems of thought..."³

R. Eliyahu, the Gaon of Vilna, "was fond of *Menoras Ha-Maor* and the *Duties of the Heart*."⁴

R. Pinchas of Korets "learned the *Duties of the Heart* a thousand times and only then attained the level that he reached."⁵

R. Eilimelech of Lyzhansk advises: "With fear and awe one should engage each day in the study of *siftei mussar* — such as *Reshis Chochmah*, *Sh'nei Luchos Ha-Bris*, and *Duties of the Heart*."⁶

The grandson of the *Chasam Sofer* relates that "for about a quarter of an hour before each *sh'ur* he would study with the students a passage from the *Duties of the Heart* in order to fire their hearts with awe of God.... Almost all of his ethical teachings and practices were from the words of this holy book. It was his wish that his students study it in their youth so as to establish for themselves one [clear] *derech* (way) in the service of God. R. Mordechai Banet, the *dayyan* of Nikolsburg, once said to the *Chasam Sofer*: 'People say of you, *ha-Rav mi-Pressburg*, that you are a living *Chovos Ha-Levavos*."⁷

The *Chida* (R. Chaim Yosef David Azulai), in his *Shem Gedolim*, writes of Rabbenu Bachya and his *Duties of the Heart*: "Whoever reads in his book and Introduction will note the force of his holiness and that his words live and endure and serve as great lights."⁸

Yerucham Yehudah Leib Perelmann, author of *Or Gadol* and known as the "*Gadol from Minsk*," said as follows: "*Chazal* have said: 'If a man sees that suffering comes upon him, he should examine his conduct' (*Berachos* 5a). Now, there can be no such examination more thorough than through the study of this book [*Duties of the Heart*], which

INTRODUCTION

Blessed be Hashem, the God of Israel, the only One Who is truly one; Whose existence is eternal, and Whose goodness is perpetual; Who created all that exists as evidence of His oneness, formed creations as testimony of His might, and brought things into being to bear witness to His wisdom and great goodness, as it is written:

One generation praises You works to another, and tells of Your mighty acts (*Tehillim* 145:4); All Your works praise You, Hashem, and You devoted ones bless You. They speak of the glory of Your kingship and tell of Your might; to make known to men His mighty deeds and the majestic splendor of His kingship (*ibid.* 145:10-12).

The greatest good which the Creator has given man, having endowed him with sophisticated faculties of perception and intelligence, is wisdom. Wisdom is the life of man's spirit and the light of his intellect; It leads him to the Will of God, and saves him from His wrath in both this world and the next, as it is written:

For it is God Who grants wisdom; from His mouth come knowledge and insight (*Mishlei* 2:6). But, truly, [wisdom] is a spirit in man; it is the breath of the Almighty that makes him understand (*Yov* 32:8). He gives the wise their wisdom, and those with understanding their knowledge (*Dan'iel* 2:21). I am Hashem your God, Who instructs you for your own benefit, Who guides you in the way you should go (*Yeshayahu* 48:17).

The three branches of wisdom

Wisdom can be divided into three parts: (1) the science of created things, namely, natural science, which deals with the natural and accidental properties of material bodies; (2) mathematics, which includes arithmetic, geometry, astronomy, and mu-

הקדמה

אמר המתפר: פרוץ יי אלהי ישראל, אשר לו יאזת ענין האחד האמת, הנקמון במציאותו, הנקמיר טובתו, אשר כרא כל הנמצאות לאזת על אחרותו, ונצר יצירות לעד על גבורתו, והחל הדשזות לקעיר על תקמתו ומל טובו, פדקתיב

(תהלים קמה, ד): דזר לדזר ישפח מעשיו וגבורתיו נצדו, וכתוב (תהלים קמה, ייב): ידדך יי כל מעשיו ונחסידיך וברוכיה, כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך נדפדו, להודיש לבני האדם וגבורתו וקבוד הדד מלכותו.

והגדול לה שפוטבותו, אשר היטיב כהם כפונא לעבדיו הנדברים, אחר המציאו אותם על תכנות הנקתם כהן גמורת ונחנתם שלמה, היא הנקמה, אשר היא תיי רוזתם ונר שקלם, ונמביאה אותם אל רצון האלהים, והמצלת אותם מקצפו בעולם הזה ובעולם הבא, פאשר אמר הנפונב

(משלי ב, ו): כיי יי נתן תקמה מפיר דעת ונחנתה, ואמר אלהוא (איוב לב, ח): אכן רוזת היא באנוש ונשמת שדי תבינם, ונציאל אמר (נביאל ב, כא): קח תקמתא לתפימיו ונמנעא לנעיי כיהה, ואמר תקמות (ישעיהו מת, יז): אני יי אלהיך מלמדך להעיל פדריכך פדדך תלך.

והתקמה מתחלת לשלשה חלקים. החלק הראשון תקמת היצירות, שקורין לה בלשון ערב אלעלם אלטפעי, והיא תקמת טבעי הנופות ומקוריתן. והחלק השני היא תקמת השמות, שקורין לה בלשון ערבי אלעלם ראצי, והיא תקמת הנפנן והשעורים, ותקמת הנכבדים, ותקמת הנגזן הנקראת מוזיקא. והחלק השלישי קורין לה בלשון ערבי אלעלם

sic; (3) theology, which is the knowledge of God, may He be exalted, and the knowledge of His Torah as well as of other subjects understood by the intellect, such as the soul, the intellect, and the spiritual beings.

These fields of study, with their various divisions, are gates — opened for man by the Creator, may He be exalted — through which one can come to understand the Torah and the world. Some of these sciences are more vital for understanding the Torah, whereas others are more vital for worldly uses.

Those which are more vital for worldly matters are the lower science (natural science) and the intermediate science (mathematics). These two sciences teach [us] of all the secrets of this world, of its uses and benefits that we may gain from it, as well as the different skills and crafts which are necessary for meeting physical needs and for the acquisition of various worldly goods.

But the field of study which is essential to the Torah is the most lofty of all sciences, namely, theology, and it is our duty to learn this wisdom, in order to understand and realize the Torah. To study it in order to attain worldly benefit, however, is forbidden, as stated by our Masters:

It was taught: "To love Hashem your God, to obey His voice, and to attach yourself to Him" (*Devarim* 30:20) — [This means] that a person should not say: "I will study so as to be called a scholar; I will learn so as to be called 'Rabbi'; I will learn in order to be one of the authorities in the academy." Rather, learn out of love, and in the end honor will come....

Carry out the words [of the Torah] for the sake of the deed [itself]; study them for their own sake, and do not make of them a crown to win fame with, or an axe to cut with (*Nedarim* 62a).

"Happy is the man who fears God, who takes great delight in His commandments" (*Tehillim* 112:1). Said R. Elazar: "In His commandments" — and not in the reward of His commandments, as we have learned: Be not like servants who serve the master on condition of receiving a reward,

אלהיה, והיא תכמת האלהיה, והוא ידע האל ויחברו ודעת תורתו ושאר המשפלות, כגפוש וכשכל וכאישים הורחנתיים. וכל חלקי התקמה לפי מהלקת ענגייתך תפוח שערים, פתחם תפורה ויחברו למדברים להשיג בהם התורה והעולם, אלא שמהקמת התקמות הצורך אליהם יותר לענות התורה, ומהקצתם הצורך אליהם יותר להועלת העולם.

ואשר הצורך אליהם יותר לענות העולם היא התקמה המתחננה, אשר היא תקמת טבעי המופות ומקוריתו, והתקמה המתכונה שהיא תקמת השמוש. ושתי התקמות האלה מוזרות על פל סודות העולם הזה ותועלותיו ותנאותיו מפנה, ומזרות על פל ענגיית המלאכות ומיני המפופלות לצרכי המופות ולענגיית קניית העולם.

אך התקמה שהצורך אליה יותר אל התורה היא התקמה העליונה, והיא התקמה האלהית, ואתחנה חייבין ללמוד אותה כפי להכיר ולהשיג אל תורתנו, אך ללמוד אותה כפי להשיג אל תנאות העולם אסור לנו. ואמרו רבותינו (קוריים סב, א):

תניא, לאתקמה את יי אליהיך לישמע בקולו ולדבקה בו (דברים ל, כ), שלא יאמר אדם כפי שקראונוי חכם, אשנה כפי שקראונוי רבי, אשנה כפי שאותונוי נזון ואשב פישקה, אלא למד מאתקמה, וסוף הפכוד לכה. ואמרו (שם): עשה דברים לשם פועלים, ודבר בהם לשקום, ואל מפעשים אשנה להחמול בהם פהם ולא קורים לחמול בהם.

ואמרו (עבודה זרה יט, א): אשרי איש ירא את יי במקצותיו חפץ מאד (מהילים קיב, א) אמר רבי אלעזר קמציאותו ולא יבשפר מצותיו, פדמתן (אבות פ"א, מ"ג): אל תהיה כעבדים המקששים את הרב על קבל פנים, אלא תהו כעבדים המקששים את הרב על קבל פנים, ויהי מורה שפנים עליכם.

but be like servants who serve the master not on condition of receiving a reward; and let the fear of Heaven be upon you' (Avos 1:3) (Avodah Zarah 19a).

The gates, opened by the Creator, which lead to the understanding of His Torah and religion are three: (1) an intellect free of any defect; (2) the book of His Torah, given to Moshe, His prophet; (3) the traditions which we have received from the preceding generations who, in turn, received them from the prophets. Our Master, the great R. Sa'adyah, has already elaborated greatly on these [gates].

"Duties of the limbs"; "duties of the heart"

The wisdom of the Torah can be divided into two parts: knowledge of the "duties of the limbs," i.e., wisdom that is manifested externally; and knowledge of the "duties of the heart," duties which belong to the hidden, private realm of the heart; it is wisdom of the inward life.

The duties of the limbs fall into two categories: (1) those which the intellect would have called for, even if the Torah had not; (2) those that have come to us by way of revelation, which the intellect neither insists upon nor rejects. Examples [of the second category] are: the prohibition of cooking meat and milk together, or of eating or deriving benefit from such a mixture; the prohibition of wearing clothing woven of wool and flax; the prohibition of sowing different kinds of seeds together; or any similar precept — positive or negative — the reason for which has been concealed from us. The duties of the heart, however, are rooted entirely in reason, as I will explain with God's help.

Commandments from among the duties of the heart

All of the commandments are either positive or negative. There is no need to explain this in regard to commandments that involve the limbs, for they are known by all. I will mention, however, a few of the positive and negative commandments which occur to me from among the duties of the heart; these will then serve as examples of all the rest.

Examples of positive commandments from among the

והשערים שפתחם הבורא לזרע תורתו וזתו הם שלשה. האחד מהם, השכל הנצל מפל פגעי, והשני, ספר תורתו התנונה למשה נביאו, והשלישי, השקבלות שקבלנו מהדמונים שקבלו מן הנביאים עליהם השלום. וכבר הקדים לכתובם הרב הגדול רפנו סעודה ז"ל פמה שיש בו ז"י.

אך תקמת התורה מתקלקת לשני חלקים. האחד מהם, לזרע חובות האברים, והיא התקמה הנראית, והשני, לזרע חובות הלבבות, והם המפצננים, והיא התקמה המפונה.

חובות האברים יחלקו לשני חלקים. האחד מהם, מצוות שמחייב בהן השכל אפלו אם לא חייבה בהן התורה. והחלק השני, מצוות השמע, שאין השכל מחייב בהן ולא דוחה אותן, כאשר פסל פחלב ושעטנו וכלאים והדומה להם, ממה שנגעלמה מלפנינו עלת אסורם ועלת חייב מה שנתחייבנו מהן. אך חובות הלבבות פל שרשיהן הן מן השכל, פאשר אבאר בעזרת השם.

וכל המצוות הן נחלקות למצוות עשה ולמצוות לא תעשה. ואין אנו צריכין לכתוב את זה במצוות האברים, מפני שהן ידועות לכל. אבל אני זוכר במצוות עשה וממצוות לא תעשה שקבוצות הלבבות מה שידועמן לי, פרי שיהיה דמיון למה שלא אומר מהם בשורת השם יתברך.

וממצוות עשה שקבוצות הלבבות, שצומאן פרי יש לעולם בורא בראו מאין, ושארן פמולה, ושקבל עלינו יחודנו,

duties of the heart are: to believe that the world has a Creator, Who brought it into existence from nonexistence, and that there is none like Him; to acknowledge His unity; to serve Him in one's heart; to contemplate the wonders of His creations and gain evidence of His existence; to put one's trust in Him; to be humble before Him; to be in awe of Him and afraid and ashamed because both our public and private selves are known to Him; to long to do His Will, and let all that one does be for His sake; to love Him and those devoted to Him, so as to become close to Him, and hate those who are His enemies; and any other similar duty which is not carried out externally, through the limbs.

Examples of negative commandments from among the duties of the heart are the opposites of the above; also: not to be envious of, revengeful, or grudging with our people, as it is written: "Do not take revenge or bear a grudge against the children of your people" (*Vayikra* 19:18); not to dwell on sin, desire it, or decide to do it; and similar matters of conscience which only the Creator knows of, as it is written: "I, God, search the heart and test the mind" (*Yirmeyahu* 17:10); "The soul of man is the lamp of God, searching all his inmost parts" (*Mishlei* 20:27).

Books written by our post-Talmudic Masters

There are two sides to the study of the commandments in the Torah: the explicit, external side, and the hidden, inner side. In order to learn about the hidden side, I examined the books that were written by our post-Talmudic Masters, which include many works on the commandments, and discovered that all their efforts to interpret and clarify were devoted to one of three aims.

One of the aims was to explain the Torah and the books of the prophets. This was done in two ways: either by explaining the meaning of the words and the subject matter, as our Master Sa'adyah did with most of the books of the Torah, or by explaining matters of language, grammar, and usage in great detail, and by clarifying [difficult] word forms, as in the books of Ibn Janach, the Masoretes, and those who

ושפעצבדדהו בלפניו, וישנהתבונן בפלאי יצירותיו פרי שיהיה לנו לאור עליו, וישנבטח בו, וישנפגע מפניו, וישנרא אותו, ונפחד ונגבול מעשינו לשמו, וישנאמב אותו ואם אהבקי פרי להתקרב אליו, וישנא את שונאיו, והדומה לזה, ממה שאנו נראים מן האברים.

אף הלאורן שבתובות הלבבות, הקפו כל אלו, וגם מהם: שלא נחמד ולא נקם ולא נטר את בני עמנו, כדכתיב (ויקרא יט, יח): לא תקם ולא תטר את בני עמך, ומהם שלא נהרהר בעברות, ולא נחאזם, ולא נקפים לעשותם, ומה שדומה לזה, כמה שהוא מצפון האדם ולא לשקרף עליו זולתי הבורא, כדכתיב (ויקמה יז, ט): אני יי חוקר לב בתן פליות, וכתיב (משלי כ, כט): גר יי נשמת אדם חפש כל חדרי בטן.

ומפני שתקבמת המצוות שבמהרה על שני ענינים, האחד מהם גלוי והשני נסתר, עניתו כספרי תקדמותו שיהיו אחריו אנשי המלמוד, אשר חפרו פענני המצוות חבורים רבים לעמוד על תקמת הענין הנסתר, וראיתי כי כל מה שבנינו לפרש ולבאר איננו יוצא מאחד משלשה ענינים.

האחד מהם, לפורש ספר המורה והנביאים, וזה על שני דרכים, או לבאר פרשי המלות והענינים, כמו שעשה רבנו סעדיה ו"ל ברב ספרי המקרא, או לבאר עניני הלשון והדקדוק והשמות לבל עבריו וצדויו ולתמן מלותיו, כספרי פן גנאח ובעלי המסורת, ומי שנהג מנהגם.

followed their methods.

A second aim was the preparation of brief summaries of the commandments, like the work of R. Chetetz ben Yatzliach; or [of compilations] of the commandments that can be fulfilled today, such as *Halachos Pesukos*, *Halachos Gedolos*, and the like; or of collections like those of some of the *Ge'onim* in their responsa, which deal with commandments that pertain to the body and with legal decisions.

A third aim was to win acceptance in the hearts of the people for the Torah's teachings by bringing proofs and refuting heretics, as in *The Book of Beliefs and Opinions*, *The Foundations of Religion*, the book of *Al-Mukammis*, and the like.

I examined these writings and did not find among them a book devoted to the knowledge of the inward life. I found this field — the knowledge of the duties of the heart — to be a neglected one: no one had ever written a book about its foundations.

This came as a great shock to me, and I began to wonder: Perhaps these "duties" are not obligatory according to the Torah, but are, rather, part of one's moral obligation to do what is most upright and proper; [perhaps] they are like those things which are above and beyond the call of duty, optional, for which we are not accountable and will not be punished, should we ignore them. Perhaps that is why the Early Masters neglected to write a book about them.

But when I investigated the matter (are the duties of the heart obligatory or not?) from the point of view of reason, Scripture, and [Rabbinic] tradition, I found them [the duties of the heart] to be the basis of all the commandments! If they were to be undermined, there would be no point to any of the duties of the limbs.

From the point of view of reason

First, from the point of view of reason. Man, as we know, is made up of body and soul; both of these are great favors which the Creator has bestowed upon us. One is seen, the other unseen. We, in turn, are duty bound to serve the

והענין השני, להסביר עניני המצוות על דרך קצרה, כספר רב תפוז מן יצליח ויל, או מה שאנו תיבים בהן בזמן הנה, כהתולכות פסוקות וגדולות וההולקה להם, או תלקי מהלקהיהן, כספרי קצת הנהאונים פשאלות והשונכות פמצות הנהיה ופסקי דיקין.

והענין השלישי ללשב עניני התורה פלכבנו פדרכי תרואות והשונכות האפיקורסנים, כספר תאמנות והדעות, ספר שרשי הדין, וספר המקומץ וההולקה להם.

והקדמתי עליהם, ולא מצאתי בהם ספר מיוחד פתקמת המצוות. וראיתי התקמה הוזאת, שהיא תקמת חובות הלקבנות, שהנהיחיהו ולא חפרוהו כספר שיהיה כולל שרשיה.

והמקדמתי על זה תמה גדולה, עד שאמרתיו בלפי, שפאת הדין הנה מן המצוות, אין אנתנו תיבין בו מן התורה, אלא שחייבו מדריך המוסר להורות העדה הנכונה והלשרה, וכמותה פמו התוספות שהם רשות, שאין אנתנו נהבצין בהם ולא נענשים אם נהעלים מהם, ועל מן הנהיחו הקדמונים להקרה כספר.

עד שתפשיחי על חובות הלקבנות מן השכל ומן התחוב ומן הקבלה אם אנתנו תיבים בהם אם לאו, ומצאתים שהם יסודי כל המצוות, ואם יארע בהם שום תפסיד לא תתכן לנו מצוה ממצוות האברים.

מן השכל שאמרתיו, כי כבר נתברר לנו, כי האדם מתברר מנפשו וגופו, ולשיניהם משונכות הבורא עלינו, תאחד נראיה, והשני אינו נראה. ואתחנה תיבים לעבד אותו פעבור זה

Creator both outwardly and inwardly. *Outwardly*, through the duties of the limbs: prayer, fasting, charity; the study and teaching of Torah; *sukkah*, *lulav*, *tzitzis*, *mezuzah*, making a guardrail for the roof; and any other precept which culminates in an act that is carried out by the body. *Inwardly*, through the duties of the heart: by acknowledging in our hearts God's unity; having faith in Him and in His Torah; assuming His service; by being in awe of Him; humbling oneself and feeling shame before Him; loving Him; trusting in Him; by giving over one's life to Him; abstaining from what is hateful to Him; by letting all that one does be for His sake; by contemplating His good graces toward us; and anything like this which culminates in the meditation of the heart and conscience, with no dependence on the surface limbs of the body.

Furthermore, it is clear to me that the duties of the limbs would not be complete without the accompanying will of heart and soul to do them, without the heart's strong desire to carry them out. If one could imagine that our hearts were not bound to embrace and desire the service of God, our limbs could not then be bound to perform the commandments which we are obligated to perform, for no act is complete if the soul does not desire it. Since, clearly, the Creator *has* obligated our limbs to perform the commandments, it would not, then, have been fitting [for Him] to ignore our souls and our hearts — which are our most noble parts — and not obligate them to serve Him according to their ability; for without heart and soul, the service [of God] is incomplete. We have therefore been assigned both outward and inward duties, so that our service be whole and complete, and both the outer life and the inner life be included [in our devotion] to the Creator, may He be exalted.

Duties of the heart in Scripture

When it became clear to me that, according to the dictates of reason, the [duties of the heart] should be obligatory, I said to myself: Perhaps they are not mentioned in the Torah, and that is why no one has ever written a book about them to familiarize us

עבודתה גלויה ועבודה אפונה. הגלויה, חובות האבריים, פמו תפקילה והצואים והצדקה, ולמוד תורה ולקונה, ועשות ספה ולולב וציצית ומזוזה ומעקה, והדומה להם, משה שיצמר מעשהו על ידי חושי האדם הנראים. אף העבודה האפונה היא חובות העבודה, והוא שניתחד האל בלבולתינו, ושנאמין בו ונתחננו, ושנקבל עבודתו, ונרא אותו, ונקבע מקניו, ונבולש מקונו, ונארה אותו, ונקטח בו, ונקסר נפשתינו אליו, ושנפארל שגא, ושניתחד מעשינו לשמו, ושנחננו ושנבולש מקונו, והדומה לזה, משה שאצמר פמתשכת העל ומאפנונו מקלי אברי הנגוף הנראים מקונו.

ולדעתי דעת ברורה, פי חובות האבריים לא תשלמנה פי אם פריצון העל וחסון הנפש לעשותם והאמת לבנו לפעל אותם. ואם העלה פמתשכתנו שאין לבוהינו חקיים לבחור בעבודת השם ולחפון פה, וסמלקי מעל אברינו חיוב המאיות שאנו חקין בהם, מפני שאין מעשה נשלם מקלי חסון הנפש בו. וכן שנתקבר, פי הבורא את אברינו פמאיותינו, שלא היה נכילן לתהיות נפשו ולפנו שהם מבחר חלקי עצמנו, שלא יתקיים בעבודתו פני קלקטם, מפני שפרהם גמר העבודה. ועל פן נחמיקנו בחובות גלויה ומאפנונו, פני שתהיה עבודתנו שלמה ונמורה, וכלעלח מאפנונו וגלויהנו לבורא וחקרון.

וכאשר החקור לי חיובם מדרך השכל, אמרתי בלפי שקא הענין הזה אינו קתוב פספר תורתנו, ועל פן הנתיחו לחקור בספר שיוהנו אותו ונראנו ענגניו, עד אשר פקשתי לחספר החורה ומאיותי שנופר בו פעמים רבות, פמו שנתאמר (דברים ט, ה):

with the subject and reveal its principles.

But when I searched for them in the Torah, I found them mentioned many times; for example:

Love Hashem your God with all your heart and with all your soul and with all your might. These words which I command you this day must be on your heart (*Devarim* 6:5-6); To love Hashem your God, to obey His voice, and to attach yourself to Him (*ibid.* 30:20); To love Hashem your God and to serve Him with all your heart and with all your soul (*ibid.* 11:13); After Hashem your God should you walk, and Him should you fear (*ibid.* 13:5); Love your neighbor like yourself (*Vayikra* 19:18). And now, Israel, what does Hashem your God ask of you? Only that you fear God (*Devarim* 10:12); You must love the stranger, for you were strangers in the land of Egypt (*ibid.* 10:19).

Fear and love are among the duties of the heart. Examples of restrictive duties of the heart are:

Do not desire your neighbor's wife. Do not desire your neighbor's house, his field, his manservant, his maidservant, his ox, his donkey, or anything that belongs to your neighbor (*ibid.* 5:18); Do not take revenge or bear a grudge against the children of your people (*Vayikra* 19:18); Do not hate your brother in your heart (*ibid.* 19:17); Do not stray after your heart and eyes (*Bamidbar* 15:39); Do not be hard-hearted or tightfisted (*Devarim* 15:7).

There are many more passages like this.

Finally, all of the service of God is reduced to that of the heart and tongue, as it is written: "For this commandment which I command you this day is neither beyond you nor far off. It is not in heaven, that you should say, 'Who will go up to heaven for us and bring it to us, so that we can hear it and do it?' Neither is it across the sea, that you should say, 'Who will cross the sea for us and bring it to us, so that we can hear it and do it?' Rather, it is a thing very close to you, in your mouth and in your heart, that you can do" (*ibid.* 30:11-14).

In the books of the prophets this subject is treated at length and is repeated in many places. They are so numer-

ואתבתם את יי אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך, ויהי הדברים האלה אשר אנכי מצוה לך על לבבך, ואמר (דברים ל, ב): לאתבתם את יי אלהיך לשמאל בקולך ולדבקה בו, ואמר (דברים יא, ט): לאתבתם את יי אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם, ואמר (דברים יג, ה): אתרי יי אלהיכם תלכו ואתו תרואו, ואמר (ויקרא יט, יח): ואתבתם לרעך כמוך, ואמר (דברים י, יב): ועמף ישראל מה יי אלהיך שאיל מעמך פי אם ליראה, ואמר (דברים י, יט): ואתבתם את הער נפי ערים הייתם בארץ מצרים.

ויריאה ואתבתם מחובות הלבבות. ואמר בלאוין שבתו (דברים ה, יח):

ולא תחמד אשת רעך ולא תחמדה בית רעך שדותו ועבדו ואמתו שולד וחסדו וכל אשר לרעך, (ויקרא יט, יח): לא תקם ולא תטר את בני עמך, (ויקרא יט, יז): לא תשנא את אחיך בלבבך, (במדבר טו, לו): ולא תחזיר אחר ללבבך ואחרי עיניכם, (דברים טו, ז): לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ירך,

ורבים פאלה.

ואחר כך השיב את כל העבודה אל הלב ואל השליו, כמו שצאמר (דברים ל, יא): פי המצוה הזאת אשר אנכי מצוה לך לא נפלאת היא מקדך ולא רחקה היא, לא בשמלים היא לאמר מי יעלה לנו לשמקימה ויקחה לנו וישמענו אותה ונעשנה, ולא מעבר לים היא לאמר מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו וישמענו אותה ונעשנה, פי קרוב אליך הדבר מאד פפידך ובלבבך לעשותו.

ובשאר ספרי הנביאים האירכו בענין והשייבו אותו בקמח מקולמות, ואנני צריך להביאם, מפני שהם רבים וידועים.

ous and well known that I do not even have to mention them.

Duties of the heart in Rabbinic tradition

When it became clear to me that the duties of the heart are obligatory according to the Torah, just as they are by way of reason, I searched through Rabbinic literature and found this to be stated explicitly by our Sages, to an even greater extent than is made obvious in Scripture or by reason. I found this in general statements (such as: "The Merciful One wants the heart" [Sanhedrin 106b]; "The heart and the eye are the two agents of sin" [Yerushalmi, Berachos 1:8]), in detailed treatment (as in *Pirkei Avos*, which [is so well known that it] need not be quoted at length), and in many accounts which have reached us of the private lives and personal conduct of the Sages (such as in their replies to the question: "On what merit have you reached such a ripe old age?" [Megillah 27b]).

I have found further in Scripture that "he who kills a person accidentally" (*Bemidbar* 35:11) is not liable to the death penalty; that he who inadvertently violates one of the negative commandments is liable only to a sin-offering or a guilt-offering, even where its intentional violation would have made him liable to premature death, or to one of the four types of execution which the court passes sentence on. What we see from this is that there are major grounds for punishment only when both body and heart participate in the [forbidden] act — the heart with its intent, and the body with its activity. Similarly, [our Sages] have said that if a person performs a mitzvah but has no intention of doing it for the sake of Heaven, he receives no reward for it.

Since the very basis for an act, and what it revolves around, depend on the intention and inner life of the heart, the knowledge of the duties of the heart should come before the knowledge of the duties of the limbs.

ובאשר התקבר ל' חייב מצות הל'בבות מן התורה פאשר התקבר מן השכל, תפשיתי עליי פדברי רז"ל, וקצאתי יתור מפרש פדבריהם משה שהוא מפרש פספורים ומן השכל קצתו ככלל, כמו שאמרו (פנהרזין קו, ב): רחמנא לפא בעי קמורי (ירושלמי פרכות פ"א, ה"ח): לפא ועינא מרי סרסורי דחטאה נינהו, וקצתו פפרט, פמפכת אבות, שאין צריך להאריך פזכרו. וקצאתי תרפה קמנו פמודחיהם וקמנהגיהם תמקפליים מהם, פשהירי נשאלים על ענהגיהם, כמו שאמרו רבננו זכרונם לברכה (מגילה כו, ב): פמה האורכא גמים.

וראייתי מצד רכותה עוד פמפה נפש פשענה (פמודפ לה, יא) שאינו חייב מיתה, ומי שהוא שוגג פמצות אשר לא תעשינה, שהיו חייבים עליהם פמודי אמת מארבע מיתות ביי דין או ברת, שאינו חייב עליהם אלא חטאת או אשם. וכל זה ראייה פי העקר פדחייב העניש אינו אלא עד שיהיה חלב והגוף משתפיקו פמשעה, חלב פכתנתו, והגוף פתועתו. וכן אמרו פמי שעשה מצוה ולא נחפזו לעשותה לשם שמים, שאינו מקבל עליה שכר.

וכן שקטב תפעשה ועמודו פנויים על פונת חלב ומצפוני, ראיה שפיהא חכמת מצות חלב קודמת פשכע ל'חכמת מצות האורים.

Duties of the heart are binding at all times

When I became convinced of the obligatory nature of the duties of the heart — whether from the viewpoint of reason, Scripture, or [Rabbinic] tradition — I thought: Perhaps this class of duties is not applicable at all times and in all places, just like the sabbatical year, the jubilee, and the sacrifices. But when I looked into the matter, I discovered that they are binding at all times, all our lives, without letup, and there is no excuse if one is not involved with them.

For example, [one is obligated] to acknowledge in one's heart God's unity; to serve Him in one's inner life; to be in awe of Him and love Him; to long to fulfill the commandments which we are bound by, as it is written: "Would that my course be steady, in keeping Your statutes" (*Tehillim* 119:5); to have trust in Him and place one's life in His care, as it says: "Trust in Him at all times, people; pour out your hearts before Him" (*Ibid.* 62:9); to banish hatred and jealousy from one's heart; to abstain from materialistic excesses which distract us from serving God. We are bound by all these at all times, in all places, at all hours, at every minute, under all circumstances, as long as we have mind and soul.

To what does this compare? To a servant who was ordered by his master to attend to two duties, one in the house, the other in the field. [In the field, the servant's responsibility was] to work the soil and tend to it at set hours and at regular intervals. Other than those times, or if something had prevented him from working, he was free of any duty to work in the field. He was never free, however, of his duty inside the house, all the while that he served his master, unless prevented or impeded by some external force. When unimpeded, he was always on duty.

The same is true of the duties of the heart. There is nothing that might excuse us from them, and interference can only come from the love of worldly things and from ignorance of the Creator, as it says: "They have lyre and harp, timbrel and flute and wine at their feasts, and they do not notice God's works, they do not see His handiwork" (*Yeshayah* 5:12).

ובאשר נתקבר לי חייב התקמה הצפונה מן השכל והתחוב והקבלה, אמרתי, שפא חייב היות מן המצוות אין אנו תיביב בו בקל עת נקבל מקום, פשמשה וכיובל וקבורקות. וכאשר עתנתי, מצאתי שאנו תיבין בו תמיד כל גמינו, כלי תפסק, ושאין לנו שום טענה בהתחנתו,

כמו: יחוד אלהינו בלבבנו, ועבודו במצוננו, וליראה ולאהבה אותו, ושקפסו לעשות המצוות שאנחנו תיבין בהן, כמו שאמר תפחוב (מהלים קט, ה): אהלי יפנו ורבי לשמר תהרה. ושנבטח בו, ושנמסר נפשוהינו אליו, כמו שצאמר (מהלים סב, ט): פטחו בו ככל עת עם שפכו לפניך ענוני ולקסיר השנאה והקנאה מלבבנו, ושנפול ש מוחותי ענוני תעלים שטודין אותנו מעבודת השם. כי זה אנו תיבין בו תמיד ככל עת וכל מקום וכל שעה וכל רגע ורגע ועל כל ענין, בעוד שכלנו ונשמחנו כנו.

והדומה לזה: עבד שאננו רבו לעשות שתי מלאכות, תחת כבידתו והשונות פשורה, כמו עבודת האדמה, ולעין פה פעמים ידועות וכשעוה ידועות. אם יעברו העמים הים, או אם לא ימצא לעשות לפני רבי שימנענו, יסתלק מעליך חייב המעשה חוץ לבידתו. אבל המעשה שאננו לעשות כבידתו אינו מסתלק מעליך כל ימי עמדו בו ועברו את אדוננו, פשלא ימנענו מרגע ולא יטודוהו טורד, וחייב המעשה תמיד עליך פשיפנה.

וכן מצוה הלב שאנו תיבין בהן, אין לנו טענה בהן ולא טורד מהן, אלא אהבת העולם, ושאינ אנחנו מבינים ענין בוראנו, כמו שצאמר (ישעיהו ה, יב): ותיה כבוד נגבל מה ותליל ויין משפיהם ואת פעל יי לא יביטו ומעשה נדיי לא ראו.

Many different categories of obligation

Then I said, perhaps this class of duties does not break up into many different categories of obligation, and that is why they did not write a separate book on the subject. But when I checked their number and variety, I found so many different kinds that I thought: When David said, "I have seen that all things have a limit, but *Your commandment is exceedingly broad*" (*Tehillim* 119:96), he must have had the duties of the heart in mind; for the duties of the limbs are limited in number (fewer than 613), but the duties of the heart are so many, their branches and offshoots are innumerable.

Most people need inner wisdom

Perhaps the duties of the heart are so obvious and well known to all, I thought, and people are so faithful in fulfilling them, that it was unnecessary to write a book about them. But when I made an inquiry into the conduct of previous generations as documented in written records, I found that the people were far removed from them. Only the most fervent and outstanding personalities among the people lived up to these duties, as we know from accounts of their conduct; the rest of the people, however, sorely needed guidance and instruction in this area.

How much the more so in our generation! Most of the people do not take seriously the duties of the limbs, certainly not the duties of the heart.

Those among the people who are drawn to Torah study aim only to be considered scholars by the common people and to be thought of as great men. They veer off the path of the Torah to [study] that which brings no excellence of character, does not correct personal faults, and ignorance of which brings no punishment, while neglecting the study of the fundamentals of the religion and the foundations of the Torah, which should not be ignored or forsaken. Without knowledge of these [fundamentals and foundations] and without practicing them, one simply cannot fulfill the commandments.

Belief in the unity of God is an example: Is this some-

וְאִמְרוּתִי, שְׂפָא תַּחַן מִן הַמַּצְוֹת אֵינִי מַחְלִיף לַמַּצְוֹת רַבּוֹת, וְעַל כֵּן הַיְחוּד אוֹתָם וְלֹא חִבְרוּ בָהֶם סֵפֶר מַיְיחֵד. וְכֹאֲשֶׁר חִמְרוּתִי עַל מִסְפָּרָם וּפְרֻקְיָהֶם, מַצְאֵהִים לְרַב מְאֹד פְּרֻקְיָהֶם, עַד שֶׁחֲשַׁבְתִּי כִּי מֵה שְׂאֵמֶר דָּוִד ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט, צו'): לְכֹל תִּכְלֶה רְאִיתִי הַן רִחְבָּה מַצְוֹתָ מְאֹד, אֲמָרוּ עַל מַצְוֹת הַלְבָבוֹת. כִּי מַצְוֹת הָאֲבָרִים יֵשׁ לָהֶם מִסְפָּר יָדוּעַ, כְּמוֹ תַרְלַ"ג מַצְוֹת, אֲדָּה מַצְוֹת הַלְבָבוֹת רַבּוֹת מְאֹד, עַד כִּי אֵין לְחִלּוּדוֹתֵיהֶן מִסְפָּר.

וְאִמְרוּתִי עוֹד, שְׂפָא הֵן כֹּל כֹּף מְבֹאָרוֹת וְיִדְוְעוֹת לְכֹל, וְכֹל כְּנִי אֲדָם וְדְבָרִים בָּהֶם, עַד שֶׁלֹּא נִצְטָרְכוּ לְחַבְרוּ בְּסֵפֶר. וְעַיְינִי מִנְהַבִּי כְּנִי אֲדָם כְּרַב הַיְחוּדוֹת הַנְּפֻקָּרִים בְּסֵפֶרִים, וּמַצְאֵהִים וְחֻקִּים מִן הַחַן מִן הַמַּצְוֹת, אֲלֵא הַחֻקִּים בְּחֻקֵי הַסְּגָלָה בָּהֶם, כִּפִּי הַנְּפֻקָּר עֲלֵיהֶם, אֲדָּה שְׂשֵׁאֵר, פִּשְׁתָּה הִיא צְרִיכִין לְחֻמְרֵי וּלְחִוּרוֹת אוֹתָם.

וְכֹל שְׂפָן רַב אֲנִישֵׁי וּמְנוּנֵי זוֹת, אֲשֶׁר וּלְזִלוֹ בְּחֻקְמַת מַצְוֹת הָאֲבָרִים, כֹּל שְׂפָן בַּמַּצְוֹת הַלְבָבוֹת.

וְאֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְכוֹל מְהִים לְעֵינֵי בְּחֻקְמַת הַתּוֹרָה, הוּא מַחְבְּרוֹת לְדָבָר שֵׁיבְרָא בּוֹ חֻקִּים אֲעֵל עִמִּי הַאֲרִץ, וְשִׁבְעִשָּׁלֹּה לוי שָׁם אֲעֵל הַגְּדוּלִים, וְיֵשׁ מְדַבְּרֵי הַתּוֹרָה אֵל מֵה שֶׁלֹּא יִקְנֶהוּ מַעֲלָה יְתֵרָה, וְלֹא יִקְנֶהוּ מִפְּשָׁלוֹ בְּנִפְשׁוֹ, וְשֵׁאֵם לֹא הִיָּה יוֹדְעוֹ, לֹא הִיָּה מְעַנֵּשׁ עַלְיוֹ. וְהוֹיֵחַ לְעֵינֵי בְּשָׂרֵי דָּתוֹ וְיִסְוֵוֵי תוֹרָתוֹ, אֲשֶׁר לֹא הִיָּה לוי לְהַתְּעַלֵּם מֵהֶם וּלְהִנְחִיחֵם, וְשֵׁלֹא יִכְפֹּל לְקַיֵּם מַצְוֹת אִם לֹא יִדְעֵם וְיַעֲשֵׂם.

כְּמוֹ אֲמוּנַת הַיְחוּד, אִם אֲנִיחֵנוּ חֻקִּים לְעֵינֵי בּוֹ מַעֲד שְׂכֵלְנוּ,

thing which we are obligated to investigate intellectually, or is it enough to know of it by way of tradition and declare — as the simple do — without argument or proof, that our God is one? Must we investigate the meaning of "the absolute one" and "the relative one," in order to differentiate between this meaning and that of other existing unities? It is forbidden for a believer to remain in ignorance of these matters, for the Torah has cautioned us in this regard, saying: "Understand it today and reflect on it in your heart: Hashem is the God in the heavens above and on the earth below" (*Devarim* 4:39).

The same is true of the other duties of the heart which have been mentioned and which will be mentioned: the believer's faith is not complete unless he knows of them and practices them. This is the inner wisdom, which is the light of the heart and the radiance of the soul. It is this that the verse refers to, saying: "Surely You desire truth in the inward parts; teach me wisdom in my innermost being" (*Tehillim* 51:8).

Man's inner potential for wisdom

It is told of one of the wise men that he would tend to the affairs of men until noon-time. Then, when he was all alone, he would say: "Let us now have the inner light!" He was referring to the duties of the heart.

One of the Sages was once posed a bizarre, hypothetical question, relating to the laws of divorce. He answered his questioner as follows: "You who ask concerning that which brings no harm if one does not know it, do you know all that you are obligated to know of commandments which may not be ignored or neglected, such that you have time to think of strange questions which will further you neither in Torah nor in faith, and which will not help you overcome the faults of your personality? I swear that for thirty-five years, now, I have been working on what I need to know of the Torah's commandments — you know what great an effort I put into my studies and all the books I have access to — and yet I have never had the time to think

או אם יטפיק לנו אם נדעוהו מצד הקבלה, שעצמך שעאלהינו אחר, פאשר יאמרו הפתאים מבלי אות ומופת, או אם אנתנו תיבים לתקן על ענין האחד האמת והאחד העובר, להתברר הענין הזה אצלנו משאר עניני האחרים הנמצאים, אם לא. והענין הזה אין המאמין ושאי שלא ידענו, שבתורה הותרה עליו, דכתיב (ברכים ד, לט): וידעת היום והשבת אל לבך פי יי הוא האלהים.

וכן שאר מצות הקבלה שזכרנו ושאונו עתידים לזכר, אשר לא תגמר אמונת המאמין אם לא ידעם וינשם, וריא התקפה הצפונה, אשר היא אור הקבלה ונגה הפשוט, ועליה אמר הפתוי (תהלים נא, ח): הן אמת חפצת בשחות ובקטנה תקמה תודיעני.

ואמרו על אחר מהתקמים, פי תיה יושב עם בני אדם עד תמי היום, וקשתקה מתמיד עם אבריו תיה אומר: הרי האור הצפון, ותיה אומר על מצות הקבלה.

ותשאל אחר מן התקמים על שאלה נקריה מענין דין הגורשין, והשיב את שואלו: אפה האיש השואל על מה שלא ידענו אם לא ידענו, הדיעה פל מה שאפה חייב לדעת מן המצות אשר איך ושאי להקעלם מהם, ואין ראוי לך לפשל בהם, עד שנופגות לחשב בשאלות נקריה, אשר לא תקנה בהן מעלה יתרה בתורתך האמונה, ולא תבטן בהן מענות במדות נפשה. ותנה אגו נשיב, פי מהמש השלישי שנה אגו מהעסק במה שארין לי מצעות הותרה, ואפה ידע רב שרתי בעינין ורב חספדים אצלי, ולא פניתי לבי למה שפוגת לבך לשאל עלינו. והארין להוכיחו ולבישו על זה.

of the question which you have posed." He carried on at length in admonishing and deriding him for this.

Another one of the wise men said: "I worked for twenty-five years on refining my conduct." Another one said: "There is wisdom that is secreted away in the hearts of the wise like hidden treasure. If they would choose to conceal it, no one would ever discover it; but when they reveal it, no one can deny its truth." This is what is expressed in the verse: "Counsel in a man's heart is deep water; but a man of understanding can draw it out" (*Mishlei* 20:5). The meaning is that wisdom is implanted in man's nature, in his character and in his powers of perception like the waters that are hidden in the depths of the earth. The intelligent and discerning man will try to tap into his own inner potential for wisdom, uncover it, and bring it to expression, drawing it out of his own heart much like the search for water in the depths of the earth.

Relying on Tradition alone I asked one of those who are thought to be Torah scholars some of the questions on the science of the inner life that I have shared

with you here, and he answered me that [relying on] tradition can substitute for independent thought in all these matters. My answer to him was that this is acceptable only in the case of women, children, and uneducated men who, because of limited perception and comprehension, cannot reason on their own. But whoever has the intellectual capacity to verify what he receives [from tradition] and yet is prevented from doing so by his own laziness, or because he takes lightly God's commandments and Torah, he will be punished for this and held accountable for negligence.

To what can this be compared? To a servant who was ordered by the king to collect money from the servants of the kingdom, and then count it, weigh it, and test it for fraud. The servant was capable and expert in what the king had asked him to do. The royal servants, however, were cunning and, through flattery, won the servant's confidence. Then they brought him the money and assured him that it was

וְתִקֶּם אֶתֶר אֲמִיר: לְמִדְוֵי לְבָרֵךְ מַעֲשֵׂי חֲמֹשׁ וְעִשְׂרִים שָׁנָה. — וְאִמֵּר חֲכָם אֲחֵר: יֵשׁ מִן הַחֲקִימָה מִה שְׁהוּא עָפֹן בְּלִבּוֹת הַחֲקִימִים פּוֹשְׁטֵמוֹן חֲנוּפֵתָר, אֲשֶׁר אִם יִסְתַּיְרִיחוּהוּ לֹא יִשְׁגָּנוּ אֶרֶם, וְכֹאֲשֶׁר יִגְלוּהוּ לֹא יִעֲלֶם מֵאֶרֶם יִשְׂרָאֵל אֲמִירֵיהֶם בֵּן, וְזֶה כְּמוֹ שֶׁאֲמַר חֲקִימָה (מִשְׁלֵי כ, ה): מַיִם עֲמֻקִּים עֲצִיה בְּלֵב אִישׁ וְאִישׁ חֲבִיבָהוּ יִדְלָקָה. רָצָה לִזְמֹר, פִּי הַחֲקִימָה חֲקִימָה פּוֹתֵלֶדֶת הָאֶרֶם וְטִבְעֵי וּבְכֵחַ חֲפָרָתוֹ פּוֹמִים חֲטֻמוֹתִים בְּלֵב חֲטָרִין, וְחֲנֻכּוֹן חֲפִשְׁפִּילִי לִשְׁתַּדֵּל לְחַקֵּר עַל מַה שֵּׁיִשׁ בְּכַחַז וּבְמִצְפּוֹתָיו מִן חֲקִימָה, לְגִלּוֹתָהּ וּלְהַרְאוֹתָהּ, וְיִשְׁאָבְנָה מִלְּבֹן, כֹּאֲשֶׁר חֲתַקֵּר עַל חֲמוּם אֲשֶׁר בְּמַעֲמָקָי הָאָרֶץ.

וְאֲנִי שֶׁאֲלֵתִי אֲחֵד מִחֲנוּחֵשְׁבִים מִחֲכָמֵי הַמִּדְוֵה בְּמַחְצָת מַה שֶׁחֲבָרָתִי לֵךְ בְּחֲקִימָה חֲנוּפֵתָר, וְהַשִּׁיב אוֹתִי כִּי חֲקִיבָלָה תַעֲמֹד בְּמַקּוֹם חֲעִיזֵן בְּזֶה וּבְמָה שֶׁיִּזְמָרָה לֹ. אֲמַרְתִּי לֹ: אֵין זֶה רָאוּי אֲלֵא לְמִי שֶׁאֵין בּוֹ יִכְלֹת לְעֵזֵן, מִפְּנֵי מַעוֹט חֲפָרָתוֹ וְרִחֵק הַבְּנָתוֹ, פְּנִישִׁים וּבְקֻטְנוּתִים וְחִסְרֵי חֲדִיעַת מִן חֲאֲנָשִׁים. אֲףֹ מִי שֶׁבְּכַח שֶׁכְּלוֹ וְחֲפָרָתוֹ לְעַמֵּד עַל בְּרוּר מַה שֶׁקִּיבֵל, וְעִבְבֻתוֹ מְלַעֲצֵן בּוֹ בְּשֶׁכְּלוֹ חֲעֵצָלוֹת וְחֲשָׁלוֹת בְּמַצָּוֹת חֲאֵל וּבְחֻוֹרָתוֹ, הוּא נַעֲנֵשׁ עַל זֶה, וְאֲשֶׁם עַל אֲשֶׁר הִחְעֵלִים מִשְׁנֵי.

וְזֶה חֲדָבֵר דוֹמָה לְעֵבֵד שֶׁצִּוְהוּ חֲפָלָה לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ מַעֲבָרֵי מְלִיכּוֹתוֹ, וְיִשְׁמָנָה חֲמַעוֹת וְיִשְׁקָלֶם וְיִרְצֵם, וְהִיָּה חֲעֵבֵד פְּקַח וּמְחֻמָּה בְּכָל אֲשֶׁר צִוְהוּ חֲפָלָה. וְיִחְסַחְמֵנוּ לֹ עֵבֵדֵי חֲפָלָכוֹת לְפָיְסוֹ בְּדָבָרִים, עַד אֲשֶׁר חֲאֲמִין בְּחָם, וְהִבְיֵאוּ חֲפָמֹלֵן אֲלֵינוּ, וְאֲמַרָה לֹ כִּי הוּא שְׁלֵם פְּמֻנְנוּ וּבְמִשְׁקָלוֹ וּבְמִרְצָהוּ, וְהֲאֲמִין

the whole sum, perfect in its weight and quality. He believed them and, out of laziness, did not bother to check the truth of their words, disregarding the king's orders. When this reached the king, he ordered that the money be brought before him. The servant, when asked its weight and sum, could not answer the question. The king found him guilty of having disregarded his command, and for having relied on the words of others in a matter which he could have verified himself — even if the money were later found to be exactly as they told him. If he had not been an expert in the matter, he would not have been blamed for having relied on them.

It is the same way with you. If this subject [the duties of the heart] were something you could not fathom intellectually, such as the reasons for the commandments which have their origin in revelation alone, then you would have good reason not to investigate the subject. Or if you were too limited and slow of mind to understand the subject, you would not be punished for negligence. Rather, you would then be like the women and children, who accept what they receive from tradition.

If, however, you possess intelligence and insight, and through these [faculties] you are capable of verifying the fundamentals of the religion and the foundations of the commandments which you have received from the Sages in the name of the prophets, then it is your duty to use these [faculties] until you understand the subject, so that you are certain of it — both by tradition and by force of reasoning. If you disregard and neglect this duty, you fall short in the fulfillment of what you owe your Creator.

This can be demonstrated in two ways. First, from the verse:

If a case should prove too difficult for you in judgment, between blood and blood, between plea and plea, between [leprous] mark and mark, or other matters of dispute in your courts...you must act in accordance with what they tell you (*Devarim* 17:8,10).

לָהֶם, וְהִתְעַצֵּל לְעַמֵּד עַל פְּרוּר דְּכִרְיָהֶם, וְהִקְלֵל בְּמַצּוֹת הַמִּלְוָה. וְכֹאֲשֶׁר הִינִיעַ הַדְּבָר אֶל הַמַּלְוֵה, צָוָה לְהַכִּיָּא בְּמַצּוֹת לְפָנָיו. וְכֹאֲשֶׁר שָׁאַל אוֹתוֹ עַל מִשְׁקָלוֹ וּמִנְיָנוֹ לֹא יָכַל לְהַשִּׁיב עַל הַדְּבָר, וְהִינִיב הַמַּלְוֵה עַל אֲשֶׁר הִקְלֵל בְּמַצּוֹתָיו וְסָמָךְ עַל דְּכָרְיוֹ עֲבָדָיו בְּדָבָר שֶׁהָיָה יָכוֹל לְעַמֵּד עֲלָיו, אֲפֵלּוֹ אִם יִמָּצֵא הַמַּצּוֹת בְּדִבְרֵי הַמִּלְוָה. וְאֵלּוֹ לֹא הָיָה בְּקִי בְּעִנְיָן, לֹא הָיָה מְחַמְמֵיב עַל אֲשֶׁר סָמָךְ עֲלֵיהֶם.

וְכֵן אִתָּה, אִם לֹא הָיִיתָ יָכוֹל לְהִנְיֵעַ אֶל עִנְיָן זֶה מִדְּרָבָה שְׂכָלְךָ, כָּמוֹ עֲלוֹת מַצּוֹת הַשְּׂמֵנִי, הַיְהִינָה נִרְאִית טַעֲנוֹתָךְ טַעֲנוֹתָ, בְּעִמְדָד מִתְקָר עֲלָיו. וְכֵן, אִם הָיְתָה וַדְּעָךְ קִצְרָה וְהַפְרָתָה תְּלוּשָׁה מִהַשִּׁיג אֲלָיו, לֹא הָיִיתָ נִעְנֵשׁ עַל פְּשִׁיעֲתָךְ, וְהִתְיַדָּה בְּנַפְשִׁים וּבְקַטְנוּתִים, אֲשֶׁר חִוּא בִּידְוִיָּהֶם דְּרָבָה בְּפִלְתָּה.

אָבָל, אִם אִתָּה אִישׁ דַּעַת וְחִבּוּנָה, שְׂחֻמְכָל לְעַמֵּד בְּהֶם עַל פְּרוּר מֵה שְׂכָלְכֶלֶת מִהַתְקַמְמִים בְּשֵׁם הַנְּבִיאִים מִלְשׁוֹנֵי הַדָּת וְקִטְבֵי הַמַּעֲשִׂיִם, אִתָּה מִצְוָה לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּהֶם, עַד שֶׁתַּעֲמִיד עַל הָעִנְיָן, וְיִתְבָּרַר לְךָ מִדְּרָבָה הַמְּבַלְלָה וְהַשִּׁבְלֵל יְחִיד. וְאִם תִּתְעַצֵּלֶם וְתִפְשַׁע בְּדְבָר, תִּתְיַדָּה כְּמִקְצָר בְּמֵה שְׂאִתָּה תִּיב לְכוּרְאָד יִתְבָּרַךְ. וְזֶה יִתְבָּאֵר מִשְׁנֵי פָנִים.

הָאִתָּר מֵהֶם, מֵמֵה שְׂאִתָּר הַתְּחִיב

(דְּבָרִים יז, ח): פִּי יִפְלֵא מִקּוֹדֵד דְּבָר לְמִשְׁפָּט בְּיָד דָּם לְדָם בְּיָד דְּיָד לְדָד וּבְיָד נִגְנֵי נִגְנֵי דְבָרֵי רִיבֵת בִּישְׁעֵרְךָ, וְעִשְׂתָּה עַל פִּי הַדְּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לְךָ.

When you look at the cases cited in the first verse, you will find that they are of the type that must be broken down to its details, categorized, and analyzed in the method of tradition, not by logical demonstration. Notice that, among the cases cited, no mention is made of any matter that could have been discovered by way of the intellect.

The verse does *not* say: If you have questions on the subject of God's unity, about His Names and attributes, or on any of the fundamentals of the religion — such as the service of God, trust in Him, humility before Him, devoting to Him all that one does, refining good deeds from any detrimental defects, turning from sin, fear of God, love of God, diffidence before Him, self-accounting which is purely motivated, and similar matters which one can discover through the intellect — then simply accept them on the authority of the Torah Sages, the bearers of tradition, and rely exclusively on their tradition.

Rather, [Scripture] says that you should reflect in your own mind and use your intellect in these matters. First learn them from tradition — which covers all the commandments in the Torah, their principles and details — and then examine them with your mind, understanding, and judgment, until the truth becomes clear to you, and falsehood rejected, as it is written: "Understand it today and reflect on it in your heart: Hashem is the God in the heavens above and on the earth below, there is no other" (ibid. 4:39).

This [is an obligation which] applies [not only to knowledge of the subject of God's unity but] to everything that can be verified by the intellect, as our Masters have stated: "If anything was included in a general statement, and was then specified in order to teach [something], it was specified not to teach about itself but to teach about everything included in the general statement" (*Yevamos 7a*). Knowledge of the subject of God's unity is but one example of the class of things which can be understood by way of the intellect. Whatever is obligatory in its regard is obligatory in regard to the entire class.

The second [way] is from the verse: "Do you not know ?

וּכְשֶׁאֲמַתָּה מִשְׁתַּפֵּל בְּמַה שְׁפוֹלֵל תִּפְסוּק הַרְאִינִי מַעֲנִינִי הַרְיִנִי, תִּמְצָאָם דְּרָרִים שְׁעָרֵיכֶם לְפָרֵט אוֹתָם, וְלִסְתַּלְקָם, וְלִדְקוּקָם בְּרָהֶם בְּדַרְךְ תִּסְתַּלְקָה, לֹא בְּדַרְךְ אוֹתוֹת הַשִּׁבְלִי. הֲלֹא תִרְאֶה, שְׁלֵיל הַדְּפִיר בִּכְלָלִים עֲנִינִי מִן הַמַּעֲנִינִים אֲשֶׁר יִשְׁגּוּ מַעֲשֵׂי הַשִּׁבְלִי.

כִּי לֹא אָמַר, כִּשְׁתַּסְתַּפֵּק בְּעֲנִינֵי הַיְחִידוּת אִיךָ הוּא, אוֹ כִּשְׁמוֹת הַבְּרִיאָה וּכְמוֹדוּתֶיהָ וּכְשֶׁנֶּשְׂאֵשׁ מִשְׁרָשֵׁי הַיְחִידוּת, כִּשְׁתַּסְתַּפֵּק וּכְסִימָתָ עֲלֶיךָ, וְהַפְּנֵעַ לְפָנֶיךָ, וְהַחֲד הַמַּעֲשֵׂה לְשִׁמּוֹ, וְלִבְרֵר הַמַּעֲשֵׂהִים הַטּוֹבִים מִפְּנֵעֵי הַתַּפְסוּד, וְעֲנִינֵי הַתַּשׁוּבָה מִן הַעֲבָרוֹת, וְלִדְרֹא מִשְׁנֵי וְלִאֲהַבָּה אוֹתוֹ, וְלִהְיוֹתוֹ שֶׁלֹּא מִפְּנֵי, וְלִחֲשֹׁב עִם הַנֶּפֶשׁ בְּעֵבֹרֵי שִׁמּוֹ, וְהַדְּמוּתָ לָהּ, מִפְּנֵי שְׁעֵינֵי אֵלֶיךָ הַאֲדָם בְּדַרְךְ הַשִּׁבְלִי וְהַתַּפְסוּד, שְׁתַּאֲמִין בְּרָהֶם עַל יְדֵי תַכְמִי הַתּוֹרָה וְהַתַּפְסוּד וְהַתַּסְמֵךְ עַל דְּבָרֵי קַבְלָתָם בְּלִבְךָ.

אָבֵל אָמַר שְׁתַּשׁוּבֵי אֵל דַּעֲתוֹךָ וְהַשְׁפֵּשׁ בְּשִׁבְלֵךְ בְּמַה שְׁדוּמוֹת לָהּ, אַחֵר שְׁתַּעֲמִד עֲלֶיךָ מַעֲד תִּסְתַּלְקָה, שֶׁהִיא כּוֹלֵלָתָ כֹּל מַעֲדוֹת הַתּוֹרָה וְשֶׁרָשִׁיחֶיהָ וּפְרִקְוֶתֶיהָ, וְתַחֲסֵךְ עֲלֶיךָ בְּשִׁבְלֵךְ וְתִבְרָנְתָךְ וְשִׁקוּל דַּעֲתוֹךָ, עַד שֶׁיִּתְבָּרֵר לָךְ הַאֲמִתָּה וְיִדְוָתָה הַשִּׁבְלִי, כִּדְרָכְתִּיב (דְּבָרִים ר, לט): וְיִדְעָתָּ הַיּוֹם וְהַיּוֹשִׁבְתָּ אֵל לְבָבְךָ כִּי יֵי הוּא הַאֲלֵהִים בְּשִׁמּוֹתֵם מִפְּנֵעֵי וְעַל הַאֲרֵץ מִתַּחַת אֵין עוֹד.

וְכֵן אוֹמַר בְּכֹל מַה שְׁנוֹכַח לְעַמֵּד עַל בְּרוּרֵי מְדוּרָה הַשִּׁבְלִי, כְּמוֹ שְׁתַּאֲמִר וּבְהוֹתִינֵי וּכְרוֹנִים לְבְרָכָה (בְּמִוִּיתוֹ נ, א): כֹּל דְּבָר שְׁדוּתָה בְּכֹלֵי וְיָצֵא מִן תִּכְלֵל לְלַמֵּד, לֹא לְלַמֵּד עַל עֲצָמוֹ יָצֵא, אֲלֵא לְלַמֵּד עַל תִּכְלֵל כֹּלֵי יָצֵא. מִפְּנֵי שְׁדוּעַת עֲנִינֵי הַיְחִידוּת עֲנִינֵי מִן תְּדַבְּרִים שְׁיִתְבָּנוּ בְּדַרְךְ הַשִּׁבְלִי, וַיִּמָּה שְׁיִתְבָּנוּ בּוֹ הַתְּחִיבֵי בְּכֹלֵם.

וְהַשִּׁנִּי, מִפְּנֵי שְׁתַּאֲמֵר הַתַּחַת (יִשְׁעִיָהוּ מ, כח): הֲלֹא יִדְעָתָּ

Have you not *heard*? Hashem is the God of the universe, Creator of the ends of the earth" (*Yeshayahu* 40:28). [The first phrase] "Do you not know?" refers to knowledge gained from rational argument; [the second phrase] "Have you not heard?" refers to what has been passed down to us, what we rely on from tradition. There is also a verse which says: "Do you not *know*? Have you not *heard*? Were you not told from the very beginning?" (*ibid.* 40:21). Here, too, knowledge gained from rational argument is mentioned before knowledge gained from tradition and transmission.

So has Moshe, our Master, said: "Is this how you repay God, you foolish and unwise people?... Remember the days of old, *reflect on* the years of generations past. *Ask your father*, and he will tell you; your elders, and they will relate it" (*Devarim* 32:6-7). This is further proof of what we have said. Although tradition is the first thing that is taught to students, for that is what they need first, nevertheless, it would be halfhearted to rely exclusively on that tradition, if one is capable of attaining certainty by way of rational argument. One should reflect on what is learned by way of the intellect, and bring proofs in constructing an argument which careful judgment would support.

**The outer self
and the inner
self**

Once I became convinced, based on what has been presented here, of the need for the duties of the heart and of the obligation that we have to fulfill them; after observing that they had been neglected and that no book had been singularly devoted to them; after realizing what a predicament the people of this generation were in, due to their inability to understand these duties, much less fulfill them and become immersed in them, it was one of God's graces upon me that He moved me to investigate the knowledge of the inner life.

From what I have read of the conduct of our Early Masters and from what has come down to us of their sayings, I have found that they were more enthusiastic — and concentrated their efforts more — in [the fulfillment of] their own [actual] duties than in [developing] new applications

אם לא שמעתי אֵלֵהי עולם יי פִּנְיָא קְצוֹת הָאָרֶץ. אָמַר: "הֲלֹא גִדַּעְתָּ" עַל הַיְדִיעָה שֶׁהִיא מֵצֵד הַרְאֵיתָ, וְאָמַר: "הֲלֹא שָׁמַעְתָּ" עַל הַדָּרָךְ הַמְּבֻלָּה וְהַמְּסוּדָּה. וְכֵן אָמַר (ישעיהו מ, כא): הֲלֹא תִדְרְעוּ הֲלֹא תִשְׁמַעְנוּ הֲלֹא הִגַּדְתָּ מֵרֵאשִׁית לְכֶם. הַקְדִּים הַיְדִיעָה מֵצֵד הַרְאֵיתָ עַל הַיְדִיעָה מֵצֵד הַמְּבֻלָּה וְהַמְּסוּדָּה.

וְכֵן אָמַר מִשֶּׁה רַבְּנֵי (דברים לב, ו): הֲלֵי תִגְמְלוּ זֹאת עִם נֶפֶל וְלֹא חֲכָם, וְכֵן יָמוּת עוֹלָם בִּינֵי שְׁנוֹת יוֹד וְרוֹד שְׂאֵל אָבִיךָ וְיִגְדֶךָ וְיִאֲמָרוּ לָךְ. וְזֶה רְאֵיתָ עַל מַה שֶׁנִּכְרַנְנוּ, כִּי הַמְּבֻלָּה, וְאִם הִיא קוֹדֶמֶת בְּטַבְעָהּ, מִפְּנֵי צָרָךְ הַלּוֹמְדִים אֵלֶיהָ תִּחְלֶה, אֵיךְ מִן הַיְדִיעוֹת שִׁיטְמֹד עֲלֶיהָ לְכַדֵּחַ מִי שִׁינֶכֶל לְדַעַת בְּרוּרָה בְּדַרְךְ הַרְאֵיתָ, וּמִן הַיְדִיעוֹת לַעֲיֵן לְכַדֵּחַ שִׁישָׁג מִדַּרְךְ הַשְׂכֵּל וְלְחַבֵּיא עֲלֵי רְאֵיתָ בְּמוֹנֶפֶת שִׁשְׁקוּל הַדַּעַת עוֹרֹר, לְמִי שִׁישָׁג לֹא יִכְלֶה לַעֲשׂוֹת כֵּן.

אָמַר הַמְּסוּדָּה: וְכֵן שִׁעְמוּדֵי עַל חַיִּיב מֵצִוֹת הַלְּבָבוֹת, וְשִׁאֲנַחְנוּ חַיִּיבִים בָּהֶם מִמַּה שֶׁנִּכְרַנְנוּ, וְרְאֵיתָ שֶׁהִגַּדְתָּ וְלֹא חִפְרָה בָּהֶם סִפְרָה מִיָּתֵד, וְהַתְּבוּנָה מִה שֶׁהֵם בּוֹ אֲנִישֵׁי דוֹרְנוּ מִקֶּצֶר דַּעְתָּם לְחַבֵּיבָם, כֵּל שֶׁכֵּן לַעֲשׂוֹתָם וְלְהַתְּעַפֵּק בָּהֶם, וְהִנֵּה מִחֲסֵד הָאֵלֵהִים עֲלֵי שִׁהְעִירְנִי לְחַקוֹר עַל חֲכָמָה הַמְּצַפּוֹן.

וְרְאֵיתָ כִּמְעָשֵׂי קוֹדְמוֹתֵינוּ וְקוֹנָם לְבַרְכָּהּ וְכַמַּה שֶׁקִּבְּלוּנוּ מִדְּבָרֵיהֶם, כִּי יוֹתֵר הָיוּ זְרִיזִים וּמְשֻׁפָּדִלִים בְּחֻבָּתָם עֲצָמָם, מִמַּה שֶׁהָיוּ מְשֻׁפָּדִלִים בְּחַוְלָתָם הַיְדִיעִים וְהַשְׂאֵלוֹת הַנִּכְרָיוֹת

of legal rulings or in [resolving] bizarre and complex hypothetical questions. They would concentrate on the general principles of the law and would clarify what is forbidden and what is permitted; then they would become immersed and absorbed in the refinement of their conduct and the duties of the heart.

When a bizarre case would come before them which required a new application of a previous ruling, they would, *at that time*, conceptualize the problem and derive the law from established principles. Beforehand, however, they would not trouble their minds over such cases, as matters of the world seemed trivial to them. When they had to reach a decision in such a matter, if they found the law to be evident from the fundamental principles passed down to them from the prophets, they would decide the law accordingly. If, however, they were faced with a case which demanded a new application of those principles, they would subject it to conceptual analysis. If opinion was unanimous, they would issue a decision; if there was a difference of opinion, they would follow the opinion of the majority, as is told of the Sanhedrin:

A question [of law] was brought before them: if they had a tradition [on the matter], they stated it to them; if not, they took a vote. If those who ruled 'ritually pure' were in the majority, they declared it ritually pure; if those who ruled 'ritually impure' were in the majority, they declared it ritually impure (*Sanhedrin* 88b).

The principle which they followed was: "[When there is] a minority [opinion] and a majority [opinion], the halachah is like the majority."

They preserved for us their views on morality and the ideal personality — each man according to his own time and place — in *Pithei Avos*.

The Rabbis of the Talmud related stories about their teachers which give us an idea of their depth of mind and of the great efforts they made to refine their personal conduct. Consider the following:

הקלות, ושהשתדלוותם היתה בכללי הדינים ולקביר ענין אסור וזהו, ואחר כך היו מתעסקים ומשתדלים לקביר מעשיהם ורחבות לבותם.

וכשהיתה באה לקום שאלה נקריה מתולדות הדינים, היו מעינים בה בעת הריא בדרך תפבנה, ומוציאים את דינה מן העקר שהיה בידם, ולא היו מטורדים וצתם עליה קום לקביר, מפני שהיה ענינה העולם נקלים בעיניהם. וכשהיה צריכין לפסק את הדין בענין זהוה, אם הנה הדין ברור להם מן הניסודות שקבילו משם הנביאים עליהם השלום, היו פוסקים אותו על הדרך ההוא. ואם פתקה השאלה מן המתולדות שמוציאים דינם מן הניסודות הנהם, היו מעינים בה בדרך סבבנהם, ואם ניפרימו קלם לוצת אחת, היו פוסקים, ואם היו חולקים בדין, היו פוסקים פוצעת הורב, פמול שאמרו על הפנתהדין (סנהדרין פת, ב):

נשאלה שאלה לפניהם, אם שמעו, אמרו להם, ואם לאו, עומדים למנין, וכו' ה'מטהדין טהור, וכו' ה'מטפואים טפוא,

ומעקר שפבנהם: יחיד ורבים הלכה כרבים.
והכוירו פמטבנה אבות מוסרים וישר מוזהם המקבולות מהם
פל איש פזמנו וכו'קומנו.

ואנשי התלמוד אמרו על רבותיהם מה שיורה על עמק
תמקתם ורב השתדלים לקביר את מעשיהם, והוא מה שאמרו
(פרכות כ, א):

"...In the time of R. Yehudah all of their study was limited to Damages, whereas we study much more.... Nevertheless, when R. Yehudah would remove his shoe [to begin a fast on account of drought] it would start to rain, whereas we afflict and afflict ourselves, and no attention is paid to us!" They answered: "Our predecessors would offer their lives for the sanctity of God's Name; we do not offer our lives for the sanctity of God's Name" (*Berachos* 20a).

Said R. Huna: Whoever is involved only in Torah study is like one who has no God, as it says: "For a long time Israel was without the true God" (*Divrei Ha-Yamim* II, 15:3). Rather, [one should be involved in both] Torah [study] and acts of kindness (*Avodah Zarah* 17b).

It became clear to me that an act which is performed for God's sake is, in essence, made up of [two things]: purity of heart and of mind. Any corruption of the inner intent renders the ["good"] act unacceptable, even if performed many times and on a regular basis. This we see from Scripture:

Even if you offer many prayers, I will not listen; your hands are full of blood. Wash yourselves, make yourselves clean, remove your evil deeds from My sight; cease to do evil (*Yeshayahu* 1:15-16); Rather, it is a thing very close to you, in your mouth and in your heart, that you can do (*Devarim* 30:14); My son, give me your heart, and your eyes — let them keep to my ways (*Mishlei* 23:26).

Our Sages have expounded this [last verse] as follows: "If you give Me your heart and your eyes, [then] I will know that you are [truly] Mine" (*Yerushalmi, Berachos* 1:5). Scripture says further:

Do not stray after your heart and eyes (*Bemidbar* 15:39); With what shall I come before Hashem, bow low before God on high? Shall I come before Him with burnt-offerings? (*Michah* 6:6); [And the answer:] He has told you, O man, what is good, and what God requires of you: only to do justice, to love kindness, and to walk modestly with your God (*ibid.* 6:8); But he that glories should glory in this: that he understands and knows Me, that I am God,

תקנות

פשיעו דרב יהודה פלה תנני בנזיקין הוול, ואנן קא מתנינן טובא, ואלו רב יהודה פד הוה שלף מסאגה הוה אחי מסרא, ואנן קא מענינן ואזלינן וקענינן ואחנינן וליקא מאן דמשגח פן. אמרו ליה, קמאי הוה מסרי נפשיהו על קדשת השם, אנן לא מסרינן נפשיין על קדשת השם.

ואמרו (עבודה זרה יז, ב): אמר רב הונא, פל תעונסן פחותה בלבד דוקמה כמי שאין לו אלוה, שצאמר (דברי הימים-ב טו, ג): וזמנים רבים לישאאל ללא אלוהי אמת, אלא בתורה ונמילת חסדים.

והתפטר לי, כי פל שרשי המעשיים שמתפוגגים בהם לשמו
תתברר הם מוצדים על פד הלב וודן המצפון, ואם יאורע על
תפוגגה תפסד, לא יהיו המעשיים מקבילים, ואם ירפו ונתמדין,
פמו שצאמר תפחות

(ישעיהו א, טו): גם פי תרפו תפלה אונני שמע יריכם זמנים קלאו, ותענו תופו תסירי רע מעלעלכם מנגד עיני חודלו תרע, ואומר (דברים ל, יד): פי קרוב אליך תדבר מאד פפיד ובלבבך לששתי, ואומר (משלי כג, כו): תנה בני לבך לי ועיניך דרבי תצנקה,

ואמרו קדמונינו זכרונם לברכה בזה (ירושלמי פרכות
פ"א, ה"ה): אי תבת לי לבך ועיניך אנא רדע דאת די לי,
ואמר תפחות

(במדבר טו, לט): ולא תמורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, ואומר (מירקו ו, ו): פמה אמהם יי אפי לאלהי קרום האמוקמוו קעלות, ותוקה התשובה (מירקה ו, ח): הניד לך אום מה טוב ומה יי דורש מקף פי אם עשות משפט ואחבת חסד ותעני לכת עם אלוהיך, ואומר (קדמוניו ט, כג): פי אם בואת תתבל תמתתלל תשפל וידע אותי פי אני יי עשה חסד משפט ותדקה פארץ.

Who practices kindness, justice, and righteousness in the land (*Yimeyahu* 9:23).

The meaning of this last verse is [as follows]: He that glories should glory in understanding My ways and recognizing My graces; he should contemplate the created things, and come to recognize My power and wisdom from My works.

All the verses that I have cited are proofs of the obligatory nature of the duties of the heart and the discipline of the soul.

What you must know is that the aim and objective of the duties of the heart are for both our outer and inner selves to share equally in serving God; that the heart, tongue, and limbs be consistent in their testimony, that they authenticate each other and bear out one another, rather than oppose and contradict each other. This is what Scripture calls being "wholehearted":

You must be wholehearted with Hashem your God (*Devarim* 10:10); He was wholehearted in his generation (*Bereshtis* 6:9); He who acts wholeheartedly does what is right, and speaks the truth from his heart (*Tehillim* 15:2); I contemplate the wholehearted path; when will I attain it? I will conduct myself with wholeness of heart, within my own house (*ibid.* 101:2).

Regarding one whose inside is not like his outside, Scripture says: "His heart was not whole with Hashem his God" (*Melachim* I, 11:4); "They flattered Him with their mouths, lied to Him with their tongues; and their hearts were disloyal to Him" (*Tehillim* 78:36-37).

As is well known, if someone contradicts himself or proves himself a liar, whether in speech or in deed, people no longer believe in his integrity and have no confidence in his sincerity. Similarly, if our outer and inner selves are in contradiction, if our talk is not matched by our intentions, if the actions of our limbs are at odds with the convictions of our hearts, then our worship of God is imperfect; for God does not accept insincere service, as it is written:

I cannot tolerate iniquity along with holy assembly

וּפְרִי־שֵׁי עֵינַי תִּתְּשֻׁבָהּ הַזֹּאת, שְׁאֵרֶיךָ תִּמְתְּחֶלֶל לְהַתְּחַלֵּל
פְּתִיבֶנּוּ דְרַבִּי וְהִפְרַת חֻסְדִּי, לְהַתְּחַבֵּנְנִי פּוּנְבְּרֵי־אִים, וְלִהְפִּיר גְּבוּרָתִי
וְתִכְמַתִּי מִחוּךְ מַעֲשֵׂי.

וְכָל מַה שֶׁהִבְאֵתִי מִן הַפְּסוּקִים הֵם רְאוּיֹת עַל חוּיֹב מַצְוֹת
הַלְכָבוֹת וּמוֹסָר הַנְּפִשׁוֹת.

וְאֵרִיךְ שְׁתַּדַּע, פִּי תִפְתָּח וְתִהְיוּעֲלֶה בְּמַצְוֹת הַלְכָבוֹת הַם,
שְׁיִדְרִי גְלוּיֵינוּ וְאֶפְוִנוּנוּ שְׁוִים וְשִׁקְוִלִים בְּעֵבֹדַת הַשָּׁם, עַד
שִׁתְּחַיֶּה עֲדוּת הַלֵּב וְהַלְשׁוֹן וְהַאֲבָרִים שְׁוִה, וְיִצְדִּיק כָּל אֲחֵר
מֵהֶם אֵת חֻבְרוֹ, וְיַעֲדֵד לֹו, וְלֹא יִחַלֵּק עֲלָיו, וְלֹא יִסְתַּר דְּבָרָיו,
וְהוּא אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ תַפְתּוּב 'תַּמִּיִּים', בְּאִמְרוֹ

(דְּבָרִים יח, יג): תַּמִּיִּים תְּהִיָּה עִם יְיָ אֱלֹהֶיךָ, וְאָמַר (בְּרֵאשִׁית
ו, ט): תַּמִּיִּים תְּהִי בְּדַרְתֵּיךָ, וְאָמַר (תְּהִלִּים טו, ב): הוֹלֵךְ תַּמִּיִּים
וּפַעַל צְדָק וְדָבַר אֱמֶת בְּלִבְבוֹ, וְאָמַר (תְּהִלִּים קא, ב): אֲשַׁפְּלֶהָ
בְּדַרְךָ תַּמִּיִּים מִתֵּי תִבּוֹא אֵלַי אֲחִתְּהֶלֶךְ בְּתָם לִבִּי בְּקֶרֶב בְּיָתִי,

וְאָמַר בְּמִי שְׂאִין תּוֹכֹו כְּבָרוֹ (מִלְכִּים-יא, ד): וְלֹא תִיָּה
לְכָבוֹ שְׁלֵם עִם יְיָ אֱלֹהֵינוּ, וְאָמַר (תְּהִלִּים עח, לו): וַיִּפְתְּחוּהוּ
בְּפִיָּהֶם וּבַלְשׁוֹנָם יִקְזְבוּ לוֹ וְלִבָּם לֹא נָכוֹן עִמּוֹ.

וּמִן הַיָּדוּעַ, שֶׁכָּל מִי שִׁחַוְלוֹק קִצְחוֹ עַל קִצְחוֹ, וּתְכַוִּיב קִצְחוֹ
אֵת קִצְחוֹ בְּדַבּוּר אוֹ בְּמַעֲשֵׂהוּ, אֵין מַאֲמִינִים בְּצִדְקָתוֹ וְאֵין
תִּנְפְּשׁוֹת מְתַלְשְׁבוֹת עַל אֱמֶתוֹ. וְכֵן אִם יִחַלֵּק גְּלוּיֵינוּ עַל נִסְתָּרוֹנוּ,
וְכַוֵּנָת לְכַבְּנוּ עַל דַּבְּרוֹנוּ, וְתַנּוּעַת אֲבָרֵינוּ עַל מַצְפּוֹנוּנוּ, לֹא
תִּהְיֶה עֲבוּרְתָנוּ לְאִלְהֵינוּ שְׁלֵמָה, מִפְּנֵי שְׂאֵינוּ מְקַבְּלִים מִפְּנֵי
עֲבוּרָה מְנוּפֶת, כִּמּוֹ שְׂנֹאֲמַר

(ישעיהו א, יג): לֹא אוֹכֵל אֹתוֹ וַעֲצָרָהּ, וְאָמַר (ישעיהו טא, ח):

(*Yeshayahu* 1:13): For I, God, love justice; I despise robbery in a burnt-offering (ibid. 61:8): When you offer blind animals for sacrifice, is that not evil? When you offer those that are lame or sick, is that not evil? Try presenting it to your governor: will he be pleased with you or show you favor? (*Malachi* 1:8): To obey is better than a choice sacrifice; to listen [is better] than the fat of rams (*Shemuel* I, 15:22).

For this reason, [the fulfillment of] one mitzvah may be considered equal to [the fulfillment of] many other mitzvos, depending on the heart and on the intent; and one sin may be considered equal to many others. Even the thought of [performing] a mitzvah, or the longing to fulfill it, of one who fears God — even if he is unable actually to carry it out — may be considered equal to the fulfillment of many others. As God said to David: "Whereas it was in your heart to build a house for My Name, you did well that it was in your heart" (*Divrei Ha-Yamin* II, 6:8). Similarly, it says: "Then, those who feared God talked together; God listened and heard, and a book of remembrance was written before Him of those who feared God and thought of His name" (*Malachi* 3:16). Our Sages commented on this verse: "What is the meaning of 'those who...thought of His Name'? Even if one thinks of performing a mitzvah, but then is prevented from doing it, Scripture regards it as if one actually did it" (*Shabbos* 63a).

Reasons for writing this book

When I realized what reason, Scripture, and tradition had called for of the duties of the heart, I began to train my soul in them, and took upon myself the task of studying them and practicing them. The discovery of one matter, relating to these duties, always led me to the discovery of another one, and that one to yet another, until the subject became very broad. It became difficult for me to remember it all by heart, and I was afraid that I would forget what I had learned of them, and that the ideas that I had developed on the subject would unravel in my mind, given the little help that was available

כי אני יי אהיה משקט שגזל בעוליה, ואמר (מלאכי א, ח): וכי תביישון ענין לזבח אין רע וכי תגישו פסם וחלה אין רע תקריבוהו נא לפתחה תוציף או הישא פניך, ואמר (שמואל-א טו, כב): הנה שמע מצבת טוב לתקשיב מחלה אילים.

ולפני זה תהיה מצוה אחת שקולה כמצוה רבות, פלי תלב ותפונה, ועברה אחת שקולה כעברות רבות. ואפשר שמהיה הפתשבה כמצוה ותכסף לעשותה מיראת אלהים, ואם גם אין באפשרותו להוציא לפועל, שוקלת מצוה רבות מהולתה, פאשר אמר יי לךוד (דברי תימים-ב, ו, ח): יען אשר תהיה עם לבבך לבנות ביתי לשמי תטיבות פי תהיה עם לבבך. ואמר (מלאכי ג, ט): אז נרברו יראי יי איש אל רעהו ויבקשו יי וישמעו ויפתח ספר זכרון לפריו ליראי יי ולחשבי שמו. ואמר זכרונם לברכה כפרשו (שבת סג, א): מאי וילחשבי ואלו הפלו חשב לעשות מצוה ותאנס ולא עשאה מעלה עליו הפתוח פאלו עשאה.

וכאשר עמודתי על מה שהזוהיר עליו השכל והפחות והתקבלה מצוות הלכות, החלותי להנהיג את נפשי בהם, ועמסתי עליה משא ידענים ועשוקים, וכל אשר נגלה אלי מהם ענין, גלה לי את הפתוח לו, והפתוח לו את הפתוח לו, עד אשר רחב הניגון. ותהיה לי קשה לזכור אותו תמיד בלבי, ויראתי השקחה על מה שגלה כפתשכותי מהם, והתפתח מה שקפא ברעיותי מעונותיהם, עם מעוט העיונים מאנשי דורתי עליהם.

from contemporaries.

I decided to write them down in a book, in a work which would include their basic principles, main chapters, and many particular applications, so that I might expect of myself always to know them, and bring myself to perform them. When [I find that] my personal conduct is consistent with what I have written of these duties, I will thank the Almighty, Who helps me with them and guides me in their paths; when [I find that] it is inconsistent with or falls short of what I have written, I will hold myself responsible and be self-critical, with my book as my yardstick. [Bearing in mind the standard of conduct that is described in the book,] I will be able to distinguish between its nobility and my own meanness, its straight path and my own deviations, its perfection and my own distortions, its wholeness and my own inadequacies.

I wanted to put the subject down in an enduring form, to make of it a protected treasure, a light that would illuminate men's paths and show them the way on which they must travel. My hope was that it would be of use to others even more than to myself, that it serve as guide to others even more than meeting my own needs.

I said to myself that I would write a book on the subject which would be arranged according to the foundations of the duties of the heart and the inner life. It would be a comprehensive work, covering all topics sufficiently. It would point out the good and straight path, and guide one in the ways of the Early Ones and in the discipline of the pious; it would wake up those who slumber in foolishness, delve deeply into the nuances of this science, and remind one of the knowledge of God and His teachings; it would help one recover one's spirit; it would spur on the observant and stir up the indifferent; it would set straight the reckless, train the tardy, bolster the beginner, and show the way to those who are perplexed.

והתפארתתי לכתבם על ספר ושאתאפרם פתבור שיהיה כולל
 שישיהם וסוכב פקדנים והרבה מהולודותיהם, פרי שאצבש
 את נפשי תמיד לדעתם ואתרבה לשאונתם. וכמה שיהיה
 מהם פעלי שיה עם דבורי, אורה לאל דעזר אותי עלי
 והמורה לי את שבילי. וכמה שיהיה מהם חולק עלי ומקצר
 מהגיע אלי, אאשים את נפשי, ואורכימה, ואטען עליה משנ,
 עד שיתקאר לה עולה מצדקו, ונחמה מלידו, ועזמה מהמנו,
 וקצר מעשיה מתמותו.

וראיתי לשומו דבר קנים, ומטמון צפוני, ונן שייאיר לבני
 אדם ויהיה להם הדורף אשר ילכו בה, וקויתי שתהיה תועלת
 זולתי בו יותר מתועלתתי, והוראת פלערי מהתלמת חפצי.

ואמרתתי בלבי, שאתבר בענין הזה ספר שיהיה מתחלק
 על שושי חובות הלכות ומצוות המצוננים, ולשומו מאפר
 לכל, ושיהיה מספיק בענינם, ומורה הדורף הטובה והלידה,
 ומנהיג במנהגי הקדמונים ומוסר החסידים, ומעיר משנת
 תפתיות, ומעמיק בקדוהי התקמה הזאת, ומקפיד דעת האלהים
 ותודותי, וגורם להצלת הנפש, ומזרר העושה, ומעורר
 המתעלים, ומלישר המקדדים, ומרנני המהאחר, ומאשר
 המתחילים, ומראה הדורף לנכריים.

The author's reservations and final decision

But when I considered acting on my decision to write the book, I realized that a man like myself was unworthy of authoring such a work. I thought my powers too limited to systematize the material as it should be done, the subject being too difficult for me, my knowledge too limited and my mind too weak to grasp the ideas. Furthermore, I do not possess an elegant style in Arabic, in which the book would have to be written, as it is the language which is best understood by the majority of my contemporaries. I feared that I would be undertaking a task which would succeed [only] in exposing my own shortcomings, and that I would be exceeding the bounds of discretion. Therefore, I resolved to drop my plans and call off my decision.

After resolving not to assume this heavy burden but to give up the project, I began to suspect that I had taken the easy way out, that I had been lazy, looking for peace and quiet. I feared that what had motivated the cancellation of the project had been the desire for self-gratification, which had driven me to seek ease and comfort, to opt for inactivity and to sit idly by.

I knew that quite a few intellectual achievements had been prevented by fears, and that many failings were the result of self-doubt. I remembered the saying, "Part of caution is not to be too cautious." I told myself that if everyone who intended to perform some good act or to teach what is right and virtuous kept silent and stood still until he felt perfectly qualified, not a word would have been spoken by any man since the prophets, whom God had chosen as His messengers and strengthened with His support. If everyone who wanted to perfect himself with all the best qualities — and was unable to attain them all — were then to forsake those qualities which he had managed to attain, all men would be empty of virtue and deficient in what is admirable. We would all be racing after false hopes. The paths of virtue would be desolate, the dwelling places of kindness deserted. I realized further that man has a powerful drive to obtain what is the height of evil. He tends to be negligent in the

ורבאשר זממתי לעשות מה שהתקממתי עליו מחבור הספר הזה, ראיתי כי אין איש פמוני ראוי לתפר חבור פמודה, ושעמתי בנפשי כי כתי קצור מחלק מחלקוהי פפי הצורך לו, מפני כבד הדבר פעיני, וקצור דעמתי וחלישות שקלי מהשיג הענינים, ושאינני בקי פצחות לשון הערב, אשר פח חפמתי אוחו, מפני שהיא קרובה להכין לרב אנשי דוננו, ויראתי, שאטרח בדבר שיראה בו קוצר כתי, ושאינני פו את המדה הנכונה, עד שאממתי בנפשי לשוב מהשקבמתי ולהשיבה ממה שהפסקמתי עליו.

ורבאשר זממתי להסיר משא הטרח הזה מעלי ולקניתי לי מחבורו, שקמתי וקשומתי את נפשי על פתרה פמונמתי, ולשפן פמעון העצלה פהשקט ופבטחמתי, ויראתי שיהיה רצון הממורה להניח מהשקבה הזאת, ושדוא השני אל דרך המנוחה והשילוח ולהספיק על ההנחה ולשבת פמושב העצלות.

וידעמתי כי פמה שקלים אכדי בעבור המורה, וכמה חסרונים גרם אותם פפחד, וקבומתי דברי האומר "מן תוהירוהו שלא תרבה להזהר", ואממתי שאם תיה פל מתעסק בענין מעניני הטובה, או להורוהו תדרך השורה הנכונה, שותק ועומר עד אשר יגמר לו פל רצונו, לא תיה אדם מוצר דבר אחר, תביאימ עליהם השלים, אשר פתנם השים לשלוחוהו ואממם בענינו. ואלו תיה פל מי שרצה למלאח לו פל מרות הטוב ולא יכול להשיגם, מניח מה שייצמון לו מהו, תיי פל פני אדם ריקים מן הטובות וחסרנים מן התמוהות, ושבים פמרוצת תוחלת נקובה, ותיי שבילי הטוב שוממים ופמונוהו תחסר נעוצים.

ותבינותי, כי תנפשות פאונן רפה להשיג פקליה תרי,

pursuit of kindness, lax in seeking the good. He is drawn to frivolity and amusement.

If a vision of just appears to him and beckons to him, he fabricates a false rationale to follow it; he then brings supports for its claims in order to strengthen its case and patch up its inconsistent reasoning, all to justify his behavior.

If, however, the light of truth appears to him and beckons to him, he fabricates untruths to avoid following it; he argues against it, distorts its case, and contradicts its claims, in order to tear apart its consistent reasoning and part ways with it.

Every man has an enemy within him, unless he has help from God, an ever-present, corrective guide for his soul, and the self-mastery to bind it with the bridle of service, control it with the reins of virtue, and strike it with the rod of discipline; so that, when the performance of some good act occurs to him, he will not delay, and if his heart entices him to do otherwise, he will berate it and overcome it.

I have therefore seen fit to force myself to assume the heavy burden of writing this book, to explain the subject with whatever language I can muster, whatever expressions that come to me, so long as the meaning is conveyed. I will mention those details of the duties of the heart that suggest themselves to me, but will not trouble to cite all of them; to do so would make the book too lengthy. I will mention, however, whatever is necessary for [the understanding of] the major principles, each one in its own gate. I seek the help of the one and true God; in Him do I trust. I ask that, in His mercy, He show me the straight path which pleases Him and finds favor in His eyes, in word and deed, in the inward life and in outward action.

The book's structure and style

When I finally decided to write the book, I laid its foundations, established its bases, and built it around ten major principles which contain all the duties of the heart. I divided the book into ten gates. Each gate is devoted to one of the major principles, and discusses its scope, main divisions, offshoots, and

ומתן־שלות לעסק בדרך החסד, ומתעצלות להקדים אל הטובות, והולכות תמיד בדרך השחוק והשחמה.

ואם נראה אליהן מראה מאנה שיקנה אהבה, בודות דברי שקר לנטות אליה, וסומכות את טענותיה להעמיד נטייה, ולחזק אודותיה, ולחפר פרידותיה.

ואם יאיר להם נר האמת לקרא אותה, בודות הברים פטלים להמנע מנטות אליה, וטוענות עליה, ומחטיאות את שברליה, וסותרות את ענגיה, להפריד חבורו ולהפריד מנהגו.

וככל אדם אויבו בין עליו, אלץ אם יחיה לו עזר מאלהיה, ומורכית מנפשו, ושלטון גובר, אשר יקושר אותה בתכל העבודה, ובלמנה פריסן הצדק, ויפנה פשוט ממוסרי. וכאשר יחשב לעשות טובה, אל יאחר, ואם ישארו לפו לדורו אחרת, ינער בו ויחגפר עליו.

על פן יאיתי להקריח את נפשי לסבל טרח חבור הספור תורה, ולבאר ענינו בכל לשון שאובל, וכלל מליצה שתודמן לי, שייבן ענגן מהם. ואזכר מהולדות חובות הלבבות מה שיבא לידי. ולא אטרח להביאם כלם, פרי שלא יארו הספור, אך אנפיר מן הדברים הצריכים לכל שרש משורשי פשע שלו מה שראוי לו. ובאלהים האמיר האמת אעור, ועליו אבטח, ומנהגו אשאל פרחמיר להורות אותי בו את הדרך הלישרה אשר הוא רוצה בה, ושהיא מקבלת בעיני, בדיבור ובמעשה, כפתר ובגלוי.

וכאשר נגמרה עצתי והספמתי לחברו, תקנתי אשיותיה, והעצתי מכוונתי, ובייתי אותו על עשרה שרשים, מקבצים כל חובות הלבבות, וחלקתי אותו לעשרה שיערים, כל שער מהם מיוחד לשרש אחד משורשי, כולל את גבוליו ומחלקותיה, ולהענינם החלויים בו, והפנים הספסידים אותו.

the things which are harmful to it.

I have written the book in the style most suited for awakening, guiding, and enlightening [the reader] — in clear, easy, and common language — so that what I have to say may be readily understood.

I have avoided esoteric language, the use of unusual terms, polemical argumentation, and obscure investigations beyond the scope of this book. I have used, rather, only those arguments which are sufficient and which satisfy the mind, following the theological method. As the philosopher has said: "We should not seek, in every subject of inquiry, irrefutable proof, for not every intellectual inquiry lends itself to such proof. In mathematics we should not settle for probability; in theology we should not expect to apprehend with the senses or draw comparisons with the physical world; and we should not seek proof of the first principles of physics and demonstration."

Avoiding these things facilitates our purpose. If we fail to avoid them, we stray from our purpose, and it becomes difficult to reach our intended goal.

Because this is a book on theology, I have avoided the method of argument used in logic and mathematics. An exception, however, is the First Gate, where, because of the subtlety of the analysis, I was forced to resort to it. Most of my arguments appeal to reason, and I try to make them accessible [to the reader] by offering exact analogies. I support my arguments with references to Scripture, and with the words of our Masters, of blessed memory, that have been passed down to us. I also quote the pious and wise men of other nations whose words have reached us — such as the words of the philosophers, the discipline of the ascetics, and their admirable codes of conduct — for it is my hope that my readers will incline their hearts to them and listen to their wisdom. Our Masters, of blessed memory, have already said [in this regard]:

One verse says, "But you have acted in accordance with the laws of the nations around you" (*Yechezkel* 11:12), and another verse says, "Nor have you acted [in accordance

ואני אותו בו הדרך המקורבה להעיר, להורות ולהשיביל בלשון המבאר הקרוב והנזהג, פרי שיהיה מה שאני רוצה לבארן קרוב להבין.

ואני המלשון העמק והפלות הנקראות והמפונותם הכוללים על דרך מלאכת הנצונות, שקורין אותה אנשי חכמת הדבור בלשון ערבי "אליגנדאל", והמחוקרים הנחוקים, אשר לא יתכן להתגלש עליהם בפסוק הזה, מפני שלא תבאתי בו אלא תראיות המספיקות, אשר תתגלב הדעת עליהן על משפטי החכמה האלהית. וכמו שאמר הפילוסוף: "אין ראוי שנובש פהשגת כל מחקר מציאותו על דרך המופת, פי אין כל מחקר שקלי נמצא במופת, ולא שנובש פחכמת השמות הנדבר המספיקי, ולא בחכמת האלהות להרגיש ולהמלייל, ולא בחכמה החכמה הטבעית מופת, ולא בראשית המופת מופת." פי כאשר נשמר מן הדברים האלה, נקל עלינו להגיע אל פקשוננו. ואם לא נעשה כן, נחצה מדרך עוננו, ונקשה עלינו למצא מה שיהיה כוננו אליי.

ומפני שהיה ספרי זה מן החכמה האלהית, נשמרתי בו מן הראיות שהן הולכות על דרך חכמת הדבור וחכמת השמות, אלא בשער הראשון ממונו, פי אפשר שיהיה חכמה אליהן מפני דקות מחקרנו בו. ושמתי רב ראיותי מן הדברים המשפילים ומנבחתים פדמיונים הקרובים, אשר אין בהם ספיק, וסמכתי להם מה שמצאתי כחוב פספרי הנביאים, ואחר פון סמכתי להם דברי הנבילים שקפלונו מרבותינו זכונם לבקרה ומן החסידים והחכמים שבכל אמה, שהגיעו דבריהם אלינו, מפני שקראתי שיהיו הלבבות נוסים אליהם ומקשיבים אל חכמתם, כמו דברי הפילוסופים ומוסר הפורשים ומנהגיהם המשיפיהים. וכבר אמרו רבותינו זכונם לבקרה (פחדורין לט, ב):

כחוב אמר אומר (יחזקאל יא, יב): וקשפטי הנזים אשר

with the laws of the nations around you" (ibid. 5:7). What is the resolution [of the two verses]? You have not acted like the refined among them, but you have acted like the corrupt among them (*Sanhedrin* 39b).

Anyone who speaks wisdom — even if he is from among the nations of the world — is called a wise man (*Megillah* 16a).

Regarding the practice of bringing analogies to explain difficult subjects, they have said: "He [Kohes] taught it with mnemonic devices and explained it by analogy" (*Eruvin* 21b). The Wise One [King Solomon] has said: "To understand parable and eloquent speech, the words of the wise and their riddles" (*Mishlei* 1:6).

The ten main principles for "Gates"

Having decided to write this book on the main elements of the duties of the heart, I focused on selecting for discussion those duties which were most comprehensive and which would include the rest. I chose the wholehearted acknowledgment of God's unity as their root principle and foundation. Then I considered which of the other duties that we owe to God should follow the acknowledgment of His unity [in our discussion].

I understood clearly that since the Creator is truly one, and can be described by neither substance nor accident, our minds — which cannot conceive of that which is neither substance nor accident — cannot possibly conceive of God in His essence. We must therefore come to know Him and conceive of His existence through His creations. This is "The Gate of Reflection on Creation." I made this reflection the second major principle of the class of duties of the heart.

Contemplating the sovereignty that rightfully belongs to the one, true God, and the service due to Him from His creatures, I established the acceptance of the service of God as the third major principle of the class of duties of the heart.

Then I realized what we owe the Truly One, due to His singular rule over all, due to the fact that all help and all

קייביתוֹתֵיכֶם עֲשִׂיתֶם, וְקָחוּב אֶחָד אוֹמֵר (יחזקאל ה, ז): לֹא עֲשִׂיתֶם, הֲאֵ כִי־עַד? פִּתְחֵי־לֵבְכֶם לֹא עֲשִׂיתֶם, פִּתְחֵי־לֵבְכֶם לֹא עֲשִׂיתֶם.

וְאָמַרְוּ (מגילה טו, א): כֹּל הָאוֹמֵר דְּבַר חֵכְמָה אֶפְלוּ בְּאֵמוֹת הַעֲוִלִּים נִקְרָא חֵכֵם.

וְאָמַרְוּ בְּהִבְאֵת הַמְשִׁלִּים לְקִבּוּב הַעֲנֻנִיִּים הַקְּשִׁים בְּהֵם (עירובין כא, ב): אֲמַנְתָּהּ בְּסִימְנֵיךָ וְאֲסַפְּרָה בְּדוֹמֵי לֵי. וְהַחֲכִים אָמַר (משלי א, ז): לְחַכֵּיךָ מִשְׁלַל וּמִלִּיעָה דְּבַרְי חֲכָמִים וְחִידוֹתֶם.

אָמַר הַמְּחַבְּרִי: פֶּאֶשֶׁר הִסְפַּמְתִּי לְחַבְּרֵי בִּסְפָר הַהֵן חֲלָקֵי חוֹבוֹת הַלְּבָבוֹת, פִּנְנִיתִי אֶת מַחְשַׁבְתִּי לְבַחֵר אוֹתָן שֶׁהִתְיַיְתִּיָה כוֹלָלוֹת אֶת זולָתָן וְסוֹחְבוֹת אֶת שְׂאֵרֵיתָן, וְשִׁמְתִּי שׁוֹשֵׁן הַעֲלִיָּו וְיִסוּדָן הַגְּדוּל יָחִיד הָאֵל כָּלֵב שְׁלֵם. וְאֶחָד כֶּךָ עֲנִיתִי בְּמֵה שְׂאֵנִי חֲכִיכֵיךָ לְחַבְּרֵי אֵל יַחֲוִדוּ מִהַחֲבוֹת הַעֲנֻנִיָּוֹת הַיִּחוּדוֹת לֹא מִפְּנֵי.

וְיִדְעִיתִי דַּעַת בְּרוּרָה, כִּי הַבּוֹרֵא וְחַבְּרָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא אֶחָד אֱמָת וְלֹא יִשְׁגָּהוּ שֵׁם עֲצָם וְלֹא מִקְרָה, וְאֵין מִחֻשְׁבְּתָהּ מִשְׁגָּה דְּכָר שְׂאֵנִי עֲצָם וְלֹא מִקְרָה, נִמְנָעָה מִפְּנֵי הַשְּׁגָתוֹ מִצַּד עֲצָם כְּבוֹדוֹ וְחַבְּרָה, וְהַעֲבָרְכֵנוּ לְדַעְתוֹ וְלִשְׁמֵיג מִצִּיּוּאוֹתוֹ בְּרִי־וֹתֵינוּ, וְזֶה הוּא שְׁעַר הַתְּחִינָה בְּבוֹרֵאוֹס, שִׁמְתִּי הַתְּחִינָה שׁוֹשֵׁן שְׁנֵי לְכָלֵל מַחֲוֹבוֹת הַלְּבָבוֹת.

וְהִתְחַבְּרֵנוּמֵי בְּמֵה שְׂרָאוֹי לְאֶחָד הָאֱמָת מִן הָאֲרוּנֹת, וּמֵה שְׁחִיבִים בְּרִי־וֹתֵינוּ בּוֹ מַעֲבֹדוֹתוֹ, שִׁמְתִּי קִפְלַת עֲבוֹדַת הָאֱלֹהִים שׁוֹשֵׁן שְׁלִישֵׁי לְכָלֵל מַחֲוֹבוֹת הַלְּבָבוֹת.

וְאֶחָד כֶּךָ נִחְבָּאֵר לִי מֵה שְׂרָאוֹי לְאֶחָד הָאֱמָת מִהַתְּחִינָה בְּהַתְּנַגְּתָה הַפֵּל, וְשִׁחֲתוּתְעִלָּת וְהַנְּחָן אֵינָם כִּי אִם מִפְּנֵי וּבְרִשׁוּתוֹ

injury come only from Him and with His consent: We are bound to place our trust in Him and submit to Him. I made trust in God the fourth major principle of the class of duties of the heart.

Then I thought of the unique singularity of the Truly One, how He has no partnership with — or likeness to — anything. Correspondingly, we must serve Him alone and let all our acts be for His sake, for He will not accept an act which is also done for the sake of something else. I made the devotion to Him of all acts the fifth major principle of the class of duties of the heart.

When I reflected on our obligation to tell of the exaltedness and grandeur of the Truly One, as there is none like Him, I realized that what follows from this is that we should, to the utmost, have humility before Him. I made humility before Him the sixth major principle of the class of duties of the heart.

Considering what befalls a man — he is negligent and falls short in meeting his obligation to serve God, may He be exalted — and that the way for him to correct his failings and inadequacies is through repentance and by seeking atonement, I made repentance the seventh major principle of the class of duties of the heart.

When I tried to determine the true extent of our duties — outward and inward — to God, may He be exalted, and realized that it is impossible to live up to them unless one makes a personal accounting of them before God and is conscientious about them, I made self-accounting the eighth major principle of the class of duties of the heart.

When I meditated on the meaning of the Truly One, I recognized that wholehearted acknowledgment of His unity cannot be attained in the soul of the believer if his heart is intoxicated with the wine of love for this world, and he is inclined toward his physical desires. If, however, he makes an effort to clear his heart and empty his thoughts of worldly excesses and to abstain from worldly pleasures, then he can attain in his heart the perfect acknowledgment of God's unity, and he will rise to his full stature. I therefore

לְבַדוֹ, הַתְּחַבְּבֵנוּ לְכַסֵּת עֲלֵי וּלְהַקְטִיר אֵלָיו, שְׂמַחַי הַבְּשׂוּחוֹן שׁוֹרֵשׁ רִבְעִי לְפָלֵל מַחֲוֹבוֹת הַלְבָבֹת.

וְאַחֵר כִּי תִשְׁבַּחַתִּי בְעִנְיַן הָאֵחָד הָאֵמֶת מִהַתְהַדְּדוֹ בַּכּוֹבָדוֹ, וְשִׂאֲנֵנוּ מִשְׂתַּפְּתָה עִם דְּבָר, וְאֵינִי דוֹמָה לְדָבָר, הַצְּבֻכְנוּ לְחַבְרֵ אֵל זֶה שֶׁנִּבְעָדְדוֹ לְבַדוֹ, וְנִתְחַד כֵּל הַמַּעֲשִׂים לְשִׂמּוֹ, כִּי אֵינֵנוּ מְקַבְּלִי הַמַּעֲשֵׂה מִשְׂתַּפְּתָה בּוֹ וּזְלִחוֹ עִמּוֹ, שְׂמַחַי הַמַּעֲשֵׂה מִתְקַדְּרֵ לְשֵׁם הָאֵל שׁוֹרֵשׁ הַמִּיּוֹשִׁי לְפָלֵל מַחֲוֹבוֹת הַלְבָבֹת.

וְכֹאֲשֶׁר שׁוֹטְטוֹ רַעֲיוֹנֵי לְחֹשֶׁב בְּמַה שִׂאֲנֵנוּ תִקְבִּים לְאֵחָד הָאֵמֶת מִסַּפֵּר רֹמְמוֹתוֹ וְגִדְלוֹ, מִפְּנֵי שִׂאֲיוֹ כְּמוֹדוֹ, הַצְּבֻכְנוּ לְחַבְרֵ אֵל זֶה שֶׁנִּפְנַע לֹו כְּפִי יְקִלְתֵּנוּ, שְׂמַחַי אֵת הַכְּנִיעִיה שׁוֹרֵשׁ שִׂשִׁי לְפָלֵל מַחֲוֹבוֹת הַלְבָבֹת.

וְכֹאֲשֶׁר הִכְבִּיּוֹתִי מִה שְׁהוּא עוֹבֵר עַל כְּנֵי אָדָם, שְׂתֵּהֶם מִתְעַלְמִים וּמְקַצְרִים בְּמַה שְׂתֵּהֶם תִּקְבִּים בּוֹ מְעֻבְדוֹת הָאֵל יְהוָה, וְהַדְּרֹךְ שִׂיכּוּלִים לְתַמּוֹן בְּהַ מְעוֹתָם וְקַצְוֹתָם, הִיא הַתְּשׁוּבָה וּבִקְשׁוֹת הַפְּפִרָה, שְׂמַחַי הַתְּשׁוּבָה שׁוֹרֵשׁ שְׂבִיעִי לְפָלֵל מַחֲוֹבוֹת הַלְבָבֹת.

וְכֹאֲשֶׁר תִּפְשַׁחַתִּי לְהַשִּׁיג אֲמַתָּה מִה שִׂאֲנֵנוּ תִקְבִּים לִי יְהוָה מִן הַחֲוֹבוֹת הַנִּגְלֹוֹת וְהַנְּסֻפְרוֹת, וְיִדְעַחַתִּי כִּי לֹא יִתְכַן לְקוֹמִים אוֹתָנוּ עַד שֶׁנִּחְשָׁב עִם נְפְשׁוֹתֵינוּ בְּעֻבְדוֹן לְאֵל יְהוָה, וְשִׁנְדְּרָדְרָק עֲלֵיָהֶם, שְׂמַחַי הַתְּשׁוּבָן עִם תְּנַפְּשׁ שׁוֹרֵשׁ שְׂבִיעִי לְפָלֵל מַחֲוֹבוֹת הַלְבָבֹת.

וְכֹאֲשֶׁר הַשִּׁיבוֹתִי אֵל מִתְּשׁוּבַחַתִּי בְעִנְיַן הָאֵחָד הָאֵמֶת, רְאִיתִי כִּי יַחֲדוֹ בְּלֵב שְׁלָם לֹא יִתְקַים בְּנַפְּשׁ הַמַּאֲמִין פְּשׁוּלְבוֹ שְׂכּוֹר בְּיַד אֲהַבַת עוֹלָם וְנוֹשָׂה אֵל תַּאֲוִוּתוֹ הַיְבִרְמִיּוֹת, וְאִם יִשְׁתַּדְּלֵ לְפָנֹת אֵת לְכַבֵּוּ וּלְסַלֵּק אֵת מַצְפּוֹנֵנוּ מִמּוֹתְרֵי הַעוֹלָם וּלְפָרֵשׁ מִפְּעֻבְרֵי, יִתְקַיֵּם הַיַּחֲדוּ הַשְׁלָם בְּלַבּוֹ וְיַעַל אֵל מַעְלָתוֹ, שְׂמַחַי

made abstinence the ninth major principle of the class of duties of the heart.

Then I reflected on how we owe the Creator — Who is the goal of all desire and the culmination of all hope, for all beginnings proceed from Him, and the end lies with Him — and how He rightfully deserves from us our love of His Will and our fear of His anger, His Will being the ultimate good, His anger the ultimate misfortune, as it says in Scripture: "His anger is but for a moment, life is in His favor; in the evening one lies down weeping, but with the morning comes rejoicing" (*Tehillim* 30:6). I made the love of God, may He be exalted, the tenth major principle of the class of duties of the heart.

After arriving at these [ten principles] by reasoning, I searched for them in Scripture and in tradition, and found them there in many places. With God's help, I will explain all about them, each in its own special gate.

A book for people of our faith I have given my book a title which reflects my aim in writing it. It is called *The Guidebook to the Duties of the Heart*. I wrote

it to enlighten myself, as well as to stimulate the simple and the negligent among the people of our faith, the heirs of its precepts, with convincing arguments which are clear and true, as reason will attest to. Only men of hypocrisy and untruth would deny them, for the truth is hard for them to bear, and they wish to make things easier for themselves. I did not trouble to answer them, for my intention in writing this book was not to refute those who are at odds with the fundamentals of our faith. Rather, my intention was to uncover the principles of our faith which may be found deep within a clear mind, latent within our souls. Once we bring our minds to reflect on these principles, their truth will become evident to us in our thoughts, and their light will be made manifest in our actions.

This is like the case of the astrologer who entered the yard of one of his friends and sensed that a hidden trea-

הפירושות שׁוֹשׁ פְּשִׁיעֵי לְפָקֵל מַחֲבוֹבוֹת הַלְבָבוֹת.

וְאִתּוֹ כִּי תַקְרָוּתִי עַל מַה שְּׂאֵנוּ תִיבִים לְבוֹרָא יִתְקַרְוָה, אֲשֶׁר הוּא תַכְלִית כֹּל תַּאֲוָה וְקִין כֹּל תַּקְוָה, כִּי מִשְׁנֵי הַתְּחִלָּה וְאֵלֵי הַתְּקִלָּה, וְמַה שְּׂרָאוּי לוֹ מִשְׁנֵי מַאֲהַבַת רְצוֹנוֹ וְיִרְאוֹת תְּרוֹנוֹ, אֲשֶׁר הִפָּה תַכְלִית הַטּוֹבָה וְתִרְעָה, כְּמוֹ שְׂאֵמֵר הַפְּתוּחַ (תְּהִלִּים ל, ו): כִּי רָגַע בְּאִפּוֹ חַיִּים בְּרְצוֹנוֹ כְּעֶרֶב יֵלֵךְ בְּכִי וְלִבְקָר רָצָה, שְׂמֵתִי אֲהַבַת תְּעָל יִתְקַרְוָה שְׂרָשׁ עֲשִׂירִי לְפָקֵל מַחֲבוֹבוֹת הַלְבָבוֹת.

וּכְאֲשֶׁר עַלֵי בְנֵי מִדְוָד הַסַּבְרָה, תַּקְרָוּתִי עַלֵיָם מִן הַפְּתוּחַ אֲצִלְנוּ וְהַמְקַבְּלֵי בְּדִינֵנוּ, וּמִצְאָתֵיָם בְּתֵם בְּמִקְלוֹמוֹת רַבִּים. וְאֵנִי עִתִּיד לְבַאֵר כֹּל דְּבַר מֵתֵם בַּשַּׁעַר הַמְקִיָּד לוֹ בְּעִזְרוֹ יִתְקַרְוָה.

וְקִרְאוֹתֵי לְסִפְרֵי זֶה שֵׁם מַעֲשֵׂי בְּנֵי בֵן, וְהוּא: סִפְרֵי חוֹרָה חֹבוֹת הַלְבָבוֹת. וְכַנִּתִּי כֹּי לְהַתְחַבֵּם, וְלִהְעִיר הַפְּתָאִים וְהַמְקַבְּרִים מֵאֲנָשֵׁי חוֹרְתָנוּ וְנוֹחֲלֵי חַיִּי דָּתְנוּ בְּמַה שְׂיִסְפִּיק לָהֶם מִן תְּרָאוֹת אֲשֶׁר יַעֲיֵד הַשֶּׁכֶל בְּבִרוֹתָן וְאֲמַתְתָּן, וְלֹא יִבְחַשׁ כְּהֵן כִּי אִם אֲנָשֵׁי חוֹרְתָנוּ וְהַשֶּׁקֶר, מִפְּנֵי שְׂהֵאָמַת כְּבִד עֲלֵיהֶם, וְשֵׁתֵם מְבַקְּשִׁים לְהַקֵּל עַל עַצְמָם. וְלֹא אֲטַרַח לְהַשִּׁיב עֲלֵיהֶם, מִפְּנֵי שְׁלֹא הִיָּתָה בְּנֵי בְּנֵי חוֹרְתָנוּ אֲשֶׁר עַל הַחוֹלְקִים עַל עֲקֵר חוֹרְתָנוּ, אִךְ בְּנֵי לְגִלוֹת מַה שְּׂהוּא תְּקוּעַ בַּשֶּׁכֶל הַעֲלוֹל מִשְׂרָשֵׁי דָּתְנוּ, וְטַמְנוֹן בְּנַפְשׁוֹתֵינוּ מְקַטְבֵי חוֹרְתָנוּ, וְכַאֲשֶׁר נַעֲוֵר מִחֻשְׁבוֹתֵינוּ לְחֻשָׁב בְּתֵם, תִּתְקַבֵּר אֲמַתְתָּם בְּמַצְפּוֹנֵינוּ וְיִרְאוּ מֵאוֹרֵיהֶם עַל אֲבֵרֵינוּ.

וְזֶה דוֹמָה לְאִתּוֹד מִתְקַבְּרֵי חוֹחוֹים שְׂנִינֵם בְּחִצֵּר אַחַר מֵאוֹתִיבֵי וְהַרְגִישִׁי שְׂוֵשׁ בְּהַ מִטְמוֹן, תִּקְרַ עֲלֵי, וְיִמְצָאָתוֹ פְּתִיךְ

sure lay buried there. He searched for it, and found a hoard of blackened silver that had lost its luster, because of the tarnish that had formed on it. He took some of it, cleaned it with salt and vinegar, and washed and polished it, until the silver was restored to its original beauty, splendor, and brilliance. The owner then gave the order to treat the rest of the hoard in the same fashion.

My intent was to do the same with the hidden treasures of the heart: to uncover them and show the radiance of their virtue, so that whoever wants to draw near to God and attach himself to Him may do likewise.

An appeal to the reader of this book When, my brother, you have read this book and understood its contents, let it be for you a reminder [of your duty], and judge yourself

truly. Turn it over in your mind, develop its ideas, and keep it in your heart and conscience. If you find in it a mistake — correct it; an omission — supply it. Your intention in reading it should be to carry out what it teaches and counsels, not to make a name for yourself and to glory in knowing it.

Judge me favorably for any mistakes and errors you might find, or for any deficiencies in the book's content and language, as I wrote it swiftly, without pause, for fear that death might overtake me and keep me from fulfilling the hopes I had for it. Bear in mind, also, that the power of the flesh is limited in its reach, that human nature is too weak to achieve perfection, as the verse says: "Human beings are mere breath, mortal men but an illusion; put them all on a scale, together they weigh less than a breath" (*Tehillim* 62:10). I have already admitted to my limited ability, hoping this may atone for any mistakes or errors in the work.

You should know that all of the duties of the heart and the disciplines of the soul — both the positive and the negative ones — can be classified under the ten major principles which make up this book, just as many particular precepts are included in the words: "Love your neighbor like yourself" (*Vayikra* 19:18); "Who does no evil to his neighbor"

שחור, נשפגתה צורתו מן החלידה שעלתה עליי, לקח מפגנו קמעט, ומרקו בקמלה ובהקפז, וישטפהו וינקהו, עד ששלב הפספס אל צורתו תצאה ואל תודו וזיוו, ואחר כך צפה בעל תפינת לעשות בשאר הפסגמוז כן.

ואני כותבי לעשות כן במסמוני הלבבות, לגלות אותם ולתראות פני זהר מעלותם, כדי שיעשה כן מי שרצה להתקרב אל האלהים ולהתקרב בו.

ובאשר תקרא אחי את ספרי זה ותעמוד על ענינו, קחוחו אליך לזכרון, ודון על נפשך ודן אמנת, ותקף בו ויזדהו, ותדבק אותו אל לבך ומצפונך. ואם תראה בו שום טעות, תקנהו, או תסרוך, תשלימהו, וכוון בו פגנת הפעשה במה שירדה עליי ונגהיג אליי, ואל תכזן לקנות השם ולהתפאר בתקמתו.

ורדנני לזכות במה שחשקתי עליי משעות או משגיאה, ובמה שיראה מקצור ידי בעניני ובמלילי, מפני שמתרחי לזכרו וללא התמדתהתי, כי גראתי שימדתני תפנות וימנעני ממה שקויתי בו. ומדע, כי תפסם תפשרי קצר מהשיגי, ותשבע האנושי חסר מהשלים, כמו שאמר תכתוב (תהלים סב, י): אף תכל בני אדם כגב בני איש במאונגים לעלות תפה מהכל יתד. וכבר הקדמתני להתודות על קצר כתי במה שיש בו כפר לעשות ולשיגאה שתהינת בו.

וראוי שתודע, כי כל חובות הלבבות ומוסרי הנופשות נקטים תחת אלה העשרה שרשים אשר חפרתי בפספר הזוה, צווייהם ולאוייהם, כהכנסת הרבה מן המצוות תחת ואתהבת לרעה כמוד (ויקרא יט, יח), ותחת דברי תפחוב (תהלים טו, ג): לא עשה

(*Tehillim* 15:3): "Turn from evil, and do good" (*ibid.* 34:15). Keep them [the major principles] in your thoughts, meditate on them always; then, when it is evident from your heart that you truly desire them and are drawn to them, all the details will, with God's help, be revealed to you, as it is written: "How worthy is the man who fears God! He guides him in his chosen path. He will remain in well-being, and his children will live securely in the land. God's mysteries are for those who fear Him, and His covenant He makes known to them" (*ibid.* 25:12-14).

I thought it fitting to close the introduction to this book with a beautiful parable. May it inspire you to delve into the subject, and bring you to realize the standing of this class of duties among the others, as well as the standing of the other sciences — physics, mathematics, and logic — vis-à-vis the science of the Torah. As you read it, understand it well, meditate upon it, and, with God's help, you will find what you desire. This is the parable:

A king, wishing to test the intelligence of his servants, distributed among them bolts of silk. The diligent and clever one among them selected — from out of his own share — the choicest material; then, he selected the best of what was left, thus dividing his share into three types: fine, medium, and inferior. He put each type to the best possible use, employing skilled craftsmen to turn the material into handsome outfits of different styles and colors. He wore these outfits while in the king's presence; for every occasion and place he chose the outfit most suitable.

The fool among the king's servants used his entire share to make what the diligent servant had made exclusively out of inferior material. He then sold what he had made for whatever price he could get, and quickly spent the earnings on fine food and drink, and the like.

When the king found out what had happened, he was pleased with the conduct of the diligent and clever servant, drew him closer, and promoted him into his inner circle. He was displeased, however, with the conduct of the fool, and sent him into exile, far away, to the most

לרעהו רעה, ותסת מה שצאמר (מהלים לז, טו): סוד מרע ויעשה טוב. הדרך אותם אל מתשבבמד והשיבם אל רעיונה תמיד, ויראו לך תולדותיהם בעזרת השם פשוטה מלכד שאמה חפץ בהם ונוטה אליהם, כמו שפתיב (מהלים כה, יב): מי זה האיש ירא יי יורנו בדרך יבחר בפשו פטוב פלין ורועו יריש ארץ סוד יי ליראו ובריתו להודיעם.

וראותי לתהם פתיחת הספר הנה בקשל נאה, וזרז אותך לעמד על עניני, ורעיוך לרע מכלת המין הנה מן המצוות משאריתן, ומעלת שאר התבנות הטבעיות והמסוימות והתבניות המתנה, והבנתו בקראך אותי, והשיבתיך בריעיוך, ממצא מה שאמה חפץ בעזרת השם.

והוא: שאמר מן המלכים חלק אל עבדיו לחי מפשי לבחן בהם את רעמם. תזרי מהם והמלכ שבמהם פטר מחלוקי הטוב שתיה בו, ומן השאר גם מן פטר הטוב שבו, ועשה מחלוקי שלשה מינים, טוב, ובינוני, ופחות. ועשה מכל מין לבדו הטוב כמה שראוי לעשות קמנו. ועשה ממוצא האמנים הבקראים בגדי חפש מנונים שונים זה מזה, וצבעונים שאינם דומים זה לזה, וילבשם לפני המלך בקל וקל וקבל מקולם בקראוי לו מהם.

והפסיל מעבדי המלך עשה מכל חלקו מן המפשי מה שעשה תזרי מהמין הפחות שבו, ומכרו כמה שנוחמן לו מן הדמים, ומהר להנות בו במאכל טוב ובמשפחה טוב וכלומה לו.

וכשהגיע הדיבר אל המלך, רצה את מעשה תזרי הנלכב, והקריבו אליו, והעלהו אל מעלת אנשי סגלתו, וירע בעניני מעשה הפסיל, והגשרה והרזיקו אל שוממות ארצותיו והשיפניו עם אנשי קצפו.

desolate corner of the kingdom, to live among those who had incurred his wrath.

Similarly, God, may He be exalted, has given His Torah of truth to His servants in order to test them. A wise and discerning man, when he studies the Torah and understands it clearly, will divide it into three parts. First, he will endeavor to know the subtle, spiritual themes which comprise the science of the inward life — the duties of the heart and the disciplines of the soul — and he will undertake to practice them always. Then, he will sort out the second part, the science of the duties of the limbs, [to be carried out] in their proper time and place. From the third part, the historical accounts, he will learn of different peoples and their histories, in chronological order, and of the events and mysteries of ancient times; what he learns he will put to use at the appropriate time and place, in the right way and as need be.

In applying himself to each one of these [three parts], he will avail himself of the science of mathematics, the science of demonstration, and the science of logic (these sciences are introductory to the study of theology, for whoever is not well versed in them will fail to see the signs of the Creator's wisdom in His creation and will not understand his own body, much less anything outside himself), just as the diligent servant made use of craftsmen's tools to complete what he had planned to make out of the king's silk.

A rash fool, when he takes up God's book, uses it to learn the riddles of the ancients and their sayings. He hastens to obtain through it worldly benefits. He adduces from it arguments to pursue pleasure, to forsake the path of self-restraint, to please one and all, and to follow the views and values of any group. Scripture refers to him in saying: "He will die for lack of discipline, and in the greatness of his folly he will err" (*Mishlei* 5:23).

Consider, my brother, this parable and meditate upon it. Learn from God's Torah what I have pointed out to you. To help yourself achieve this goal, read the works of Sa'adyah

ובן תאלהים ותקרב נמן ספר תורתו האמת לעבדיו לבחון אותם, ותמשפיל תפקם, פשהוא קורא אותו ויבנהו בקרבן ברורה, ותלקהו לשלשה חלקים. האחד מהם, לדעת הענינים הנדונים היתרונים, אשר הם תקמת המצפון, פחובות חלקבות ומסורי התקנות, ותיב את נפשו לעשותם פדרי. ואחריו כן יקרב ממונ חלק שני, והיא תקמת חובות האקרים פונמם ובמקומם. ואחר פה לשמש בחלק השלישי פענינג דברי הנמים לדעת פמות בני אדם ותולדותם על סדר הודותו שעברו, ומה שארע מן הדברים והחידות פנמים קדמונים, וישמש פכל ענין ממונ פונמו ובמקומו וקראוי לו פפי הצדך אלי.

ויעזר על השתמשו פכל אחר מהם פתקמת השמוש ובתקמת המופת ובתקמת הדיבור, שפוחם תהינה ההקדמות לתקמת האלהות. פי מי שאינו בקי בהם אינו פכיר סמני תקמת תבוא פבריאיתיו, ולא ידע ענינג גופו, פל שפן וולתו, פאשר זמן העבר תנני פלי בעלי המלאכות להשלים מה שפחו לעשותו מן המשי של המלה.

והפתי הנמהר, פעמדו על ספר האלהים, הוא משמש פו לדעת חידות הראשונים ודברי נמי הקדמונים, וימהר להנות פו פענינג העולם, וביא ראיה ממונ לרדף אחר הפאנה, ולתניח דרף הפרישות, ולעשות פרצון איש ואיש, וללכת אחרי רצון פל מין ומין מפני האדם פדעתם וכתפפם, והוא כמו שאמר הפתוב (משלי ה, כג): הוא כמו פאין מוסר וברב אגלותו לשנה.

פסן, אחי, המשל הזה, והשיבה אל מחשבתך, והתבונן מפפך חובר אלתיך מה שהעידותיך עלי, והעזר להשיג אותו

Introduction

Gaon, for they enlighten the mind, sharpen the understanding, guide the simple, and rouse the lazy.

May God show us the way to serve Him, as His anointed one entreated Him: "Teach me the path of life, fullness of joy is in Your Presence; in Your right hand there is bliss, for evermore" (*Tehillim* 16:11).

תקופה

בקרואת ספרי הגאון רבנו סעדיה זכרוןו לברכה, שתפא
מאירים השכל, ומתחדדים הביןה, ומאורים תפתי, ומןודים
תעצל.

וקאאליים ירנו דרך עבודתו, פאשר שאל מאנו משיחו:
(תהלים טו, יא): תוליעני ארץ חיים שבע שקחוח את פניך נעמות
במניך נצח.